

OUR LIFE

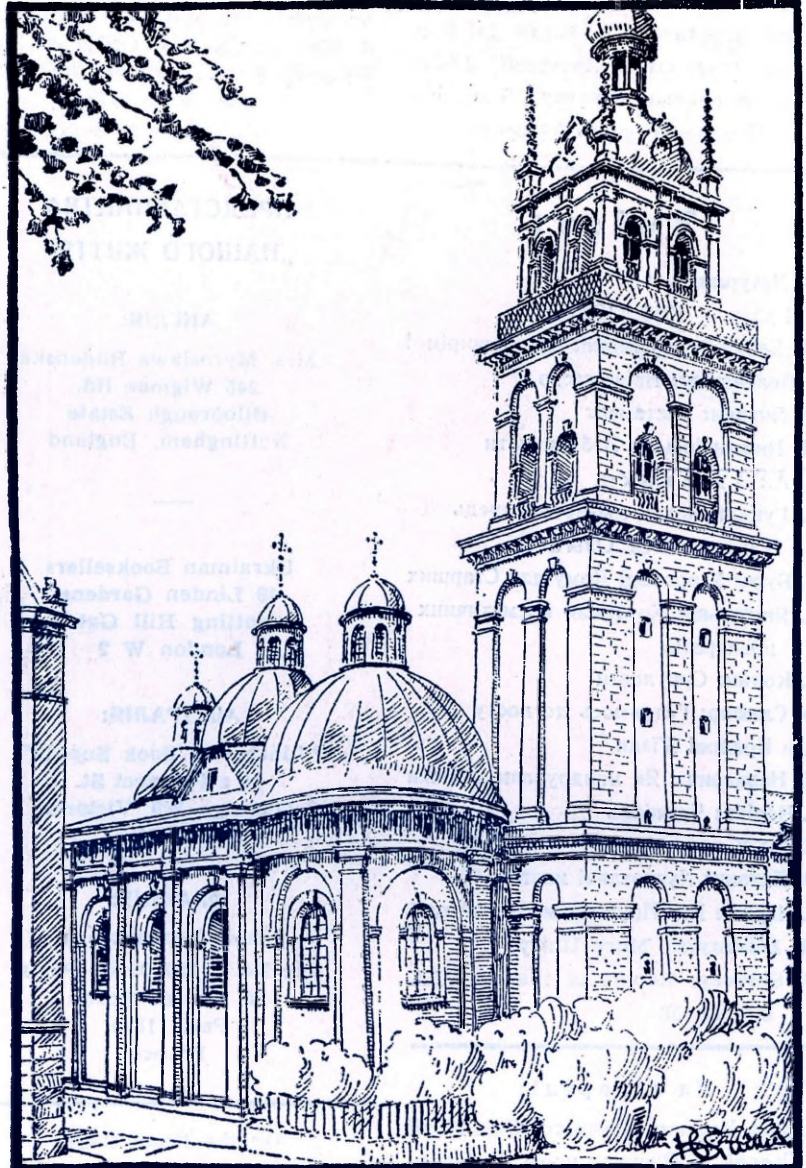
НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

Листопад
10
November
1965

Церква Успення Пречистої Діви Марії у Львові

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXII ЛИСТОПАД Ч. 10

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурчинська,
Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Ірина Пеленська,
Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в США і Канаді
від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокое число 50 центів

Зміст:

О. Лятуринська: *
Дві дати — 1918 і 1925
М. Бабич-Трофименко: Ой, поширімо!
І. Пеленська: Наше гасло
О. Литвин: Тестамент
М. Нижанківська: Забули ноти
А. А.: З днів юности
С. Гуцал: Медсестра-новобранець
Л.: В Інституті св. Ольги
Л. Буря: У провіді Дому для Старших
Є. Янківська: Контроля косметичних
препаратів
Р. Коцик: Сукуленти
О. Слюзар: Готуємось до посту
Два Крайові З'їзди
Н. Наркевич: Як мандрували книжки
Г. Черінь: Чемпіони
Л. Г.: У листопаді
О. Литвин: Пустотливі мавпи
Г. Черінь: Нью Йорк очима українки
М. Dushnyck: More Unity
О. Solovey: Report of the UNWLA
Branch 58

На обгортці:

Церква Успення Пречистої Діви Марії
у Львові. — Рисунок проф. В. Січин-
ського.

OUR LIFE

VOL. XXII NOVEMBER No. 10

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Phone DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscrip-
tion in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Australia
2 pound sterling per year. Subscrip-
tion in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16 a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
c/c No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

On the Front Page:

Church of the Assumption of the
Virgin Mary in Lviv, Ukraine.

На терені США

9. листопа 1965 — Участь в Інтер-
національній Виставці з україн-
ською кухнею в Нейві Пір —
22 Відділ США в Шикаго.
21. листопада — Дитяча Маскарада —
29 Відділ США в Шикаго.
26. листопада — Убирання ялинки в
Музеї науки і промислу — 22
Відділ США в Шикаго.
11. грудня — Різдвяна програма в
Музеї — 22 Відділ США в Ши-
каго.
12. грудня — П'ятиліття Відділу
29 Відділ США в Шикаго.
18. грудня — Свято св. Миколая у
Світличчі — 29 Відділ США у
Шикаго.

КРІЗЬ НОВІ ФІЛЬМИ

РОДИННІ КЛЕЙНОДИ — The Fa-
mily Jewels. — Дівчинка-сирота ви-
бирає собі батька з-поміж своїх вуй-
ків, а ним є відомий актор Джеррі
Луїс.

ВЕЛИКІ ПЕРЕГОНИ — The Great
Race. — Комедія, що показує авто-
мобільні перегони з Нью Йорку до
Парижа з такими „зірками“, як Ната-
лія Вуд, Тоні Кіртіс і Джек Леммон.

КОХАННЯ І ПОЦІЛУНКИ — Love
and Kisses. — Весела історія моло-
дого хлопця, що разом із свідомством
закінчення середньої школи приво-
дить додому наречену. Грають Рік
і Христина Нелсон.

НАЙГРІШЕ ВБИВСТВО — Most
Foul Murder. — Детективний фільм
на підставі повісті Агаї Крісті. Дія
відбувається в театрі. Грає Маргаре-
та Ратерфорд.

МОЯ ЯСНА ПАНІ — My Fair Lady.
— Музична комедія, накручена за ві-
домою п'єсою. Грають Одрі Гепбурн
і Рекс Гаррісон.

СИНИ КАТІ ЕЛДЕР — The Sons
of Katie Elder. — Пригодницький
фільм із заходу Америки. Чотири
сини Каті Елдер (найстаршого грає
Джан Вейн) повертаються на її похо-
рон, щоб відплатити за криду, запо-
діяну їй.

СЕРЕДНЬОГО ВІКУ чоловік, удо-
вель, що має постійну працю і дім,
хотів би пізнати українку, доброї
вдачі у віці 35—40 літ у цілі заклю-
чення подружжя. Листування слати
на адресу: Василь Дидик, 1728 S. 15th
St., Omaha, Nebraska.

Оксана Лятуринська

Дві дати — 1918 і 1925

* * *

Не соколи вилітали,
по-соколячи ячали —
виїжджали юнаки,
натягали луки.

— Нумо, соколи, до діла!
Мати тужно лебеділа,
заломивши руки,
лила сльози, ой, гіркі.

Шлях закурений христила.
Відірвать очей не сила
від сліду копит дзвінких,
від далеких лугів.

* * *

Підводилися руки вгору,
сухі уста переривали:
„За тих, що згинули від мору . . .
за тих, які в боях упали.“

І були постаті поклони
за тих, що потонули в морі . . .
За тих, що невідомі в сконі.
Беззвучно плачучи в покорі

схилились сестри і вдовиці
і матері, і наречені,
і капав віск із восковиці
за тих, що впали безіменні.

Із збірки „Гусла“

Минає майже 50 років від подій 1918 р., а краса й смуток листопаду викликає завжди глибокий відгук в українській душі, два яскраві образи, два супротивні почуття; радості зриву до волі і смутку по її втраті, жалю за жертву крові за цю втрачену волю. Коли ж вглибитися в хід історичних подій і віднайти їхній ідейний зв'язок, то ще раз пізнаємо стару істину: жертва чесно пролитої крові ніколи не є даремною. Бо піднесені трагічні листопадові події, немов водні круги захопили своїм впливом широкі простори українського життя, запалили його до нової дії не лиш на рідній землі, але й поза нею, на віддалених континентах. Такий зв'язок відкриваємо, коли поставимо побіч дві дати 1918 і 1925 рр. Остання є датою народження СУА і була безпосереднім впливом новітніх визвольних змагань.

Потреба ставити українську справу по програній війні на міжнародньому терені, спонукала тодішніх українських діячів до шукання зв'язків і впливів поза Україною і таку причину мав приїзд Ганни Чикаленко Келлер до ЗДА, що з ним є пов'язане постання СУА. Підготував цей приїзд спільний Жіночий Комітет, створений з ініціативи „Жіночої Громади“, а поштовх до заснування Ж. Г. дала Марія Скубова, мед-сестра УГА, що приїхала до Америки в 1921 р. і своїм патріотизмом та енергією запалила жінок до ствернення цієї української жіночої організації в Нью Йорку.

Дата постання СУА, пов'язана з державницькими змаганнями 20-их років лишає членкам свій заповіт: іти далі шляхом спільним з долею цілого українського народу. У попередній передовій на цьому місці був підкреслений зв'язок нашої Організації з сучасними світовими подіями, що з ними так, чи йнакше сполучена доля України; у ювілейне 40-ліття будемо ще особливо гостро мати на увазі закріплення на майбутнє ідейних основ СУА, організації, що її діяльність і вклад у всенародню скарбницю покаже XIV. Конвенція та історія СУА.

На актуальні теми

Ой, поширімо!

Продовжуючи дискусію на тему нашої молоді, п-ні Ольга Мороз в ч. 6 Н. Ж. „Поширімо наш круг“ заторкнула важливу проблему: Яке наше відношення до тих молодих людей, що не володіють українською мовою, що живуть серед американської спільноти, або що заключили мішане подружжя? Тому, що остання категорія сягає в далеко глибші причини і має багато більш далекосаянні наслідки, як дві попередні, зупинимось на ній: на мішаних подружжях.

Проблема мішаних подружжя виринає перед кожною еміграцією і кожна етнічна група в Америці розв'язує її по своєму, менше чи більше активно запобігаючи відходів молодих людей від її середовища, в міру того, як вони є потрібні даній групі чисельно чи якісно. Ірландці, відомо, не дуже турбуються з очевидних причин, жиди, натомість, побиваються за приналежність до їхнього культурного ядра, якщо не до активної спільноти, не тільки тих, що одружуються з нежидками, але їх супругів, а головню дітей. Ми, пише п-ні Мороз, „їх цілком свідомо занедбуємо“.

І справді. Перегляд (хоч побіжний) наших газет і журналів не виказав на цю тему ані міркувань, ані дискусій, за винятком статей, в яких п'янується „відступництво“ і оплакується „втрачених“ людей.

Чому ж мають вони бути „втрачені“? Чи не хочемо завдати собі труда, щоб випрацювати методи для успішного використання цих людей для української справи?

Хоч як небажаним може бути це явище, мішані подружжя в нас були завжди, і є всі позначки думати, що силою еміграційних обставин вони будуть частим явищем. Число людей, що таким чином могли б від нас відірватись, може одного дня заважити в користь або некористь українського питання. Не можемо допустити до марнування такого потенціалу, знаючи, що нашій справі пекує бракує заступників-амбасадорів у всіх ділянках життя, в усіх прошарках суспіль-

ства. Мусить же бути відповідне відношення між кількістю і якістю („вибрана горстка“), головню в Америці, де кожний громадянин, якраз у зв'язку з груповим бльоком, набирає вагости на вагу золота. Пригадаймо події останніх місяців і раптом зреалізовану вартість кожного голосуючого мурина.

Байдужість до вдержання людей, що вступають у мішані подружжя, є тим більше небезпечна, що американське суспільство побудоване на грі і змагу до влади між т. зв. етнічними групами. Доступно пишуть про це: Роман Ільницький у книжечці „Призначення Українців в Америці“ ст. 6; Мирон Б. Куропась у „Свободі“ з 28. серпня ц. р. „Чого ми хочемо від нашої молоді“, а в англійській мові — Ванс Папкард у книжці „The Status Seekers“, яку дійсно варто прочитати. Тому то втрачена для нас одиниця звичайно не губиться в якомусь неутральному морі, а стає надбанням для котроїсь з інших груп.

Що ж нам робити, щоб обернути в користь те, що може бути для нас втрачено?

Треба простудіювати добре причини мішаних подружж. Їх, очевидно, багато. Починаючи від випадків, коли стрічаються двоє людей, що характерами і зацікавленнями собі мов би „суджені“, а кінчаючи на прикрому явищі, коли молода людина свідомо втікає від свого походження і статусу, який їй через походження приписує тутешнє суспільство, і хоче просмикнутися в більш престижеву групу чи то через нове не-українське прізвище (дівчина), чи через цілковите пристання до родини жінки (хлопець). Між цими двома є ще цілий діяпазон, як, наприклад, географічна ізоляція через працю або студії, не-свідомість існування нашої проблеми „бути чи не бути“, чи просто елементарний брак знання української культури, а тим самим брак відчуття приналежності.

Проаналізувати причини треба не тільки на те, щоб запобігти мішаним

подружжям, але з метою знайти спосіб закорінення таких подружж в українській культурі.

Треба звернути увагу на можливі користі таких подружж:

1. збільшення української громади людиною прихильною українській справі;

2. збільшення громади дітьми цих подружж;

3. певна вага опінії чужинця-партнера, корисних українським справам, як „об'єктивного“, наприклад, коли прізвище не-українське підписує лист чи статтю;

4. поширення українських впливів через родинні зв'язки, головню впливових чи високо-освічених людей (пригадаймо зв'язок Радзівіл-Кеннеді);

5. проникнення українського фольклору в ширші круги через дітей, навіть, якщо ці діти не будуть активними членами нашої громади („екзотика“).

Треба подбати, щоб усе це було осягнене у випадку мішаного подружжя: чи має цей українець чи українка знання української культури? Чи вміє передати наші традиції? Чи вміє захопитися нашою ідеєю? А захопитися можна: скільки американської молоді шукає за якоюсь провідною ідеєю для себе, але не знаходить її в типовому тутешньому житті. Бажання одружитися з українцем чи україною виказує певну готовість познайомитися із тим, що українське. Чому, наприклад, не мати б нам курсів чи „кванселлінг сервісес“ для майбутніх подругів-чужинців, подібних до тих курсів, що даються міжвіровизнаневим подружжям? Або навіть друкованих матеріалів в англійській мові, відповідних до величності хвилини?

Пригорнути таких людей і здобути їх для нашої справи добре обдуманними способами — це був би дійсно конструктивний підхід до проблеми мішаних подружж. Адже українцем може бути не тільки той, чий батьки українці, але і той, хто свідомо приймає українську культуру і вміє знайти себе в перспективі наших стремління.

Марта Бабич-Трофименко

21. вересня 1965.

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видавництву.

Наше гасло

„Скріплюймо єдність української жінки“ — це гасло найближчої XIV. Конвенції СУА, яка поєднується із 40-літнім ювілеєм організації.

Союз Українок Америки має право видвигати таке гасло, бо заслуга СУА не лиш у 40-літті існування. Ще більша в тому, що організація постала й утримується на базі соборності зі своїм різnorodним складом. Без огляду на те, з якої частини України приїхала членка, якого часу еміграції, якого вона віровизнання, якого світоглядного переконання, з якої соціальної верстви, політично-партійної приналежності, чи безпартійної взагалі — вона знаходить місце в СУА. Різnorodний склад членства, різні Відділи потверджують це сьогодні наглядно.

Те звено, що лучило й лучить членок, це духовий розвиток жінки, корисна праця для своєї громади, церкви й народу. Вдержує спільноту Союзянок організаційна виробленість і товариське співжиття. Але яка ж тоді причина, що в 40-ліття ми все видвигаємо гасло єдності? Чи цій єдності щось загрожує? Адже ж жіноцтво йде все далі до спільної дії, створило своє світове об'єднання СФУЖО, в якого постанні, вдержанні і розвитку СУА відіграє важливу роллю.

Це правда. Правда теж, що цінність, духову чи матеріальну, треба плекати й хоронити, якщо хочемо її вдержати. Її треба теж закріплювати й поширювати. Єдність потрібна не лиш членству СУА. До нього слід приєднати далеко більший круг українського жіноцтва, що стоїть ще поза організаційними лавами. Та наш обов'язок сягає ще далі, на ціле наше суспільство. Фактом є, що почуття внутрішньої української єдності послаблюється. З триво-

гою спостерігаємо послаблення родинних зв'язків, усе менший вплив батьків на дітей, брак любови між самими дітьми, часту незгоду в родині. Слабне й наше товариське життя, дружба, гостинність. Наші прийняття стають все пишнішими, та коли до нас потрапить якась людина, що випадково зайшла в потребу і шукає захисту, ми негайно хватаємо телефонну трубку, шукаємо готелю і висилаємо гостя з хати, не давши йому й чашки чаю і не питаючи, чи ціна 12 дол. за ніч у готелі йому під силу, чи ні. Наша недружність переноситься до організацій. Тут менше активних членів нічого не цікавить, а активні якісь самітні, не знаходять піддержки в праці, не мають теплої відгуки на неї. Успіх викликає часто зависть, помилка не знайде зрозуміння, а неуспіх прощення. До того організації існують самі для себе, без зв'язку з іншими, а організаційна незгода це пряма дорога до незгоди всенациональної. Тут у нас уже дуже важке положення.

Здається, наче б ми мали нехиті до єдності в українській крові. Ще в 6-му столітті чужі подорожні писали про наших предків, що вони ввічливі й гостинні і дуже відважні, але коли між собою посваряться, не дарують собі провин і ворогують до смерти. Так було колись, так є й сьогодні. Між колишніми князями, що поливали рідну землю кров'ю власного народу для особистих амбіцій, між отаманами в добі визвольних змагань, а нинішніми провідниками політичних партій, що навіть в обличчі трагічного положення України не можуть зговоритися зі собою — є багато спільного. Українська ненависть на віровизнаневому полі перевищає далеко різниці інших народів на цьому ж полі, відчу-

женість земляків із різних частин України доходить до ворожості. Доходить до того, що навіть пролиту в боротьбі з ворогом кров своїх земляків знецінюється лиш тому, що ті упавші, хоч і українці, але походять з іншого міста України, або належали до іншої політичної групи, або жили 20 років тому, — тому вже не треба мати нічого з ними спільного.

Єдність — це чинник сполучний, він робить нарід сильним та відпорним на зовнішні впливи. Це знають політики всіх часів. Є народи, які без зброї, самим умінням ділити й розсварювати інші народи знутри, панують над ними. До таких належали старинні римляни, так поступають москалі.

Не можна сказати, що ми цього не бачимо й цим не журимося. Дивимося на інші народи, хоч би на жидів, яких доля на чужині тепер подібна до долі нашої спільноти, розсіяної по світі. І часто питаємо, як це такий малий народ (тепер їх 13 мільйонів) вдержався 2000 років без держави й на провідному становищі у світі. Віддзеркалює цю силу жидів вплив на світові події, високий відсоток освічених одиниць і велика, може найбільша кількість з усіх народів, міжнародних жидівських організацій. Дослівно всі ділянки життя завершені є в них світовим об'єднанням з осідком у різних великих містах світу. Родинна спаяність, працьовитість і національна єдність — це ті прикмети, що вдержують жидів на поверхні життя. Не хочемо цим сказати, що маємо на сліпо наслідувати якийсь народ, а хочемо лиш подати приклад песимістам, що вдержання національної спільноти поза рідною країною є можливе.

Треба лиш у цьому напрямі звернути нашу увагу, усвідомити собі, що національна єдність бере свій початок у злагоді родини, у

Всі на Ювілейну Конвенцію СУА в Нью Йорку!

толеранції в організації, у вмінні включити свою, меншу, або більшу організаційну одиницю в загально-національний засяг. І що жінка є в великій мірі відповідальна за положення, добре чи зле, своєї родини, суспільности, народу. Не є це нова думка. Найбільший поет нових століть Гете твердив, що мужчина буде державу, але нарід живе, або падає через своє жіноцтво. Одна з його героїнь, Іфігенія, грецька вигнанка у драмі цієї ж назви, своїм шляхетним впливом не лиш знімає прокляття богів із свого роду Танталідів, але перероджує жорстокого короля варварів і зміняє долю йому підданого народу. Кляра в „Егмонті“ кінчає самогубством через призначеного на загибель судженого, але її з'ява веде Егмонта на героїчну смерть, бо дає йому віру в перемогу над ворогом. В останньому найбільшому творі Шевченка „Неофіти“ з ідеєю морального переродження народу апостолом християнської любови й правди стає жінка-мати. І в наші роки деякі громадські діячі висунули тезу, що мати є першим виховником, учителем і священником дитини, але на практиці — українська жінка не завжди свідомо своєї місії, а загал не цінить вартости її особовости, ані тієї об'єднуючої сили, якою вона може стати. Навіть жіночі організації і їхнє завершення СФУЖО не знаходять потрібного признання й піддержки; мовляв, жінкам не трудно об'єднатися, вони політично невироблені(?) і можуть із собою порозумітися... Це дуже несправедлива оцінка. Бо жінки, навіть ті, що є політично вироблені, мають суспільне наставлення, вміють перебороти особисті й групові інтереси та принести їх у жертву загальній потребі. Українське жіноцтво Америки гаслом „скріплюймо єдність українки“ йде свідомо проти недоліків української спільноти і наполегливо шукає шляху для вдержання її національної цілости.

Чи Ваша приятелька вже має „Наше Життя“? Якщо ні, то подаруйте їй його з нагоди свят чи іменин!

ОЛЬГА ЛИТВИН

Тестамент

(Докінчення)

СКАНЕК (дивиться на вино до світла, п'є, хмуриється): То може маєте якусь іншу бездоганну людину? Чи ви не зустрічали в своєму житті ідеальних людей?

ПАНІ Р.: Так! Я зустріла ідеальну людину в моєму житті — вірніше щасливу людину, коли я працювала в Південній Африці. То був бой, вірніше одружений чорний із Родезії, що був моїм служкою. Його ім'я було Алі. Він був уже одружений шість років, хоч йому було лиш 22. Він прибирав, прав, варив, приймав гостей. Був завжди охайний, веселий, привітний, щасливий. У його присутності в похмуру погоду й важкий дощ здавалося, що світить сонце. Коли я йому щось дарувала з одяжі, він падав на коліна й цілував мої черевики. Ніяк його не можна було від цього відучити. Він тішився всім, як дитина. Мої радощі були його радощами, мої турботи були його турботами. Одного разу Алі прибіг до мене з листом у руках. Безмежна радість розпирала його. „Мем! Мем! Я маю сина, щойно народився!“ і він почав танцювати по кімнаті. „Але ж Алі“, кажу я, „ти працюєш у мене вже два роки і за цей час ніразу не їздив до себе в село. Якже ж це трапилось, що ти маєш сина?“ „О, мем! Та ж там є мій брат!“

СКАНЕК: То ви хочете записати гроші Алі?

(В цей час дзвонить телефон. Пані Р. бере слухавку).

ПАНІ Р.: А це ви, пане ветеринаре! Як Джоні? Що?.. аж шестеро цуценят? А-а... четверо цуциків і дві сучки? Добре... Що? Джоні дуже погано? Були конвульсії? Зробіть ще два уколи? Прошу, робіть все що можливе щоб рятувати Джоні! Не зупиняйтесь перед витратами. Дякую! На все добре! (Вішає слухавку. Роздумуючи, підходить до стола).

СКАНЕК: То ви хочете записати все Алі?

ПАНІ Р.: Алі? Якому Алі?

СКАНЕК (роздратовано): Та африканському!

ПАНІ Р.: Алі? Борони Боже! Це було б злочином. Я скалічу це дитя природи, я зроблю його нещасливим.

Алі покине працювати, стане пити, накупить багато жінок, напоїть усе село. Будуть битися, різатися, ні! Я не маю права калічити життя Алі! (Невелика павза). Пане магістре! Я маю намір записати все своє майно на моїх... собак!

СКАНЕК (схоплюється зі стільця, здіймає й одягає окуляри, сідає знову в крісло): Ви хіба жартуєте?

ПАНІ Р.: Ні! Я не жартую. Я записую все своє майно на моїх собак! Мої собаки ніколи на нього не зазіхали і їх вдача і життя зовсім не зміняється від того, як я запишу на них. Це моє тверде й остаточне рішення. А коли не хочете, то я можу пошукати іншого адвоката в місті.

СКАНЕК (часто здіймає й одягає окуляри. Протирає їх): Та, моя пані, мені все одно. Я завжди до ваших послуг. (Пише, а тоді читає): Перебуваючи в здоровому умі й ясній пам'яті (підносить голову і з запитанням дивиться на пані Р. поверх окулярів. Повторює ще раз): ...перебуваючи в здоровому умі й ясній пам'яті... (у пані Р. здивоване обличчя). Я мушу так записати, це є загально прийнята форма...

ПАНІ Р. (іронічно-обурено): А ви маєте в тому сумнів, пане магістре?

СКАНЕК: О ні! Боронь Боже! Тільки що, прошу вас, я ще в моєму житті заповітів на собак не складав!

ПАНІ Р.: Так ось, маєте чудову нагоду до того...

СКАНЕК (читає): ...перебуваючи в здоровому умі й ясній пам'яті, я, Агнеса Рогаченко-Рогате, записую все своє рухоме й нерухоме майно (в цій хвилині дзвонить телефон).

ПАНІ Р. (бере слухавку): Галло! Це ви, пане ветеринаре? Що скажете доброго? Маєте тільки неприємне? Що? Моя Джонні вже не живе? Як це трапилось? (Слухає). Так, так... конвульсії... ну, що ж... Прошу, доглядайте маленьких (голос брентить від сліз). Їх буде годувати друга собака? Це дуже добре, дякую. Прошу залишити їх у вашій санаторії так довго, як це буде потрібно. Бідна Джонні! Доглядайте маленьких! На все добре! (Вішає слухавку).

СКАНЕК (встає): Дозвольте висло-

вити вам моє співчуття з приводу такої втрати!

ПАНІ Р.: Так! Це гірка втрата для мене, дякую за співчуття (плаче й закриває обличчя руками).

СКАНЕК: Заспокойтесь, пані! Усе смертне на цьому світі!

ПАНІ Р. (віднімає руки від лица): Будемо продовжувати.

СКАНЕК: Ви, мабуть, зробити ґрунтовні зміни?

ПАНІ Р.: Ніяких ґрунтовних змін. Замість двох собак маю тепер сім, хоч і Джоні не живе.

СКАНЕК: То кажете продовжувати? (читає). Перебуваючи в здоровому умі і ясній пам'яті, я, Агнеса Рогаченко-Рогате записую все своє майно на своїх собак. Прошу імена!

ПАНІ Р.: Джімі... Рябчик... Сірко... Мурчик... Кудлай... Лиска... Брисько...

СКАНЕК (повторює і пише): Джімі... Рябчик... Сірко... (хтось стукає до кімнати).

ПАНІ Р.: Прошу!

(Входить агент, що реклямує пам'ятники).

АГЕНТ: Це ви пані Рогате?

ПАНІ Р.: Так, я Агнеса Рогате.

АГЕНТ: Мені дуже боляче за вашу втрату, отже я хотів би чимнебудь допомогти вам. (Розгортає цінник). Ось, прошу цінник нагробних пам'ятників... лебідь... мавпочка... це вам не підходить... чудовий пес, зелений мармур, ось бульдог — сірий мармур...

ПАНІ Р. (перебиває його): Ні, я не буду ставити Джоні пам'ятника. Її поховать так, як ховають собак, а її чотири медалі з інтернаціональних виставок будуть їй пам'ятником. Прошу вибачити. До побачення! (Агент вклоняється і виходить).

СКАНЕК: Прошу вас, скільки золотих медалей має Джімі?

ПАНІ Р.: Шість!

СКАНЕК: Коштовний пес!

ПАНІ Р.: Не тільки коштовний. В нього є риси, що бракують багатьом людям. При чулій вдачі в нього є джентельменство, безкорисність і респект до людей. (В цей час хтось стукає. До Сканека): Прошу вас, вийдіть і скажіть, що я нездорова, прийняти не можу. Довідайтеся, хто і що?

(Сканек виходить і закриває за собою двері. Чуються підвищені голоси в розмові. Сканек вертається з папірцем у руках. Мовчить і деякий час дивиться на пані Рогате).

ПАНІ Р.: Та кажіть, ради Бога, хто це був?

СКАНЕК (ще трохи мовчить, а тоді): Пані! Ми ще не встигли як слід оформити вашу спадщину на ваших собак, як Джімі вже витратив чотири тисячі!

ПАНІ Р. Витратив чотири тисячі? Що ви вигадуєте?

СКАНЕК: Я не вигадую. Ваш Джімі переступив межу звичайної собачої гідності і покусав сильно одного пана на вулиці. Пана забрали до шпиталю і він вимагає чотири тисячі відшкодування, а до того вам ще доведеться оплатити шпиталь, лікування й судові витрати. Це був поліцист, а ось це вам оповістка на суд. Джімі замкнений у поліції. Покусаний пан вимагає його знищення.

ПАНІ Р. (ходить по кімнаті): Це щось неможливе! Це щось страшне! Що сталося з Джімі?

СКАНЕК: Гроші псують собак також. Він хотів їх якнайшвидше позбутися і стати знову собакою. Тільки собакою. Слухайте мене, пані. Ви ро-

зумна людина. Я радив би вам скасувати цю дурну, вибачте за слово, собачу комедію і записати гроші на Марусю. Ваші собаки можуть жити чудово на світі й без ваших грошей. На мою думку — Маруся є найгідніший кандидат. А до того ще ваше майно вже зменшилось на яких чотири з половиною тисячі. Це ж жах! Втратити стільки за одну хвилину!

ПАНІ Р.: А де є гарантія, що Маруся не витратить усього за одну годину? Та ще й з кимось у спілці! Чи за вашою допомогою! Ні, пане магістре! Я на Марусю не запишу! Дайте сюди наш зразок заповіту! (Сканек подає папір, пані Р. бере його й рве на шматки. Павза. Дивляться одне на одного). Невже ви вважаєте, що я така безпорадна, що не можу сама дати раду своїм грошам? Ви вважаєте, що в цьому мусите мені допомогати ви, Маруся, Алі та й усякі Рогатюки? Я не потребую записувати на собак, бо ще не настільки втратила віру в людей. Але я ще чудово можу витратити гроші й сама! (Сканек на-

сторожується). Знаєте що? Я поїду у світову подорож і в мій маршрут включу також Україну. Моє переймане прізвисьце дає мені змогу що подорож відбутися.

СКАНЕК (з притиском кладе по-рожно чарку на стіл): І я поїду з вами!

ПАНІ Р.: Ні! Не сподівайтесь на це. Я цілком можу дати раду собі і своїм грошам. Дякую!

(В цей час входить пан із сигарою і зі зшитком у руках. Входить поволі, вся увага в зшитку. Зупиняється посередні сцени. Перелистовує зшиток. Хвилина мовчанки. Пані Рогате сидить. Сканек стоїть розгублено).

ПАН ІЗ СИГАРОЮ: На цьому — стоп! Доки ми будемо морочити голову собі, мені й публіці! (Струшує попіл із сигари на підлогу. Ходить по сцені, зупиняється біля Сканека). Ви, пане Сканек, граєте як осіння муха. Більше життя, більше ініціативи, більше хитрощів. Ви ж прагнете за всяку ціну опанувати майно пані Рогате — сам особисто або через Марусю. Покажіть це... дайте це... (до пані Рогате): Я не знаю, чи це ви, чи автор приділив стільки уваги собакам, що вся гра так насичена собаками? Публіка справді може подумати, що ви не тільки хотіли гроші записати собакам, а й присвятити їм решту свого життя! Всі знають, що ви їдете в світову подорож, ви ж усім це давно розголосили! Цікаво, що пан Сканек цього досі не знав! (Сканек весь час намагається щось сказати, але режисер не дає йому. Пані Рогате усміхається. Режисер нервово дивиться на годинник). Пам'ятайте, що це ж одноактівка. Публіка рветься додому, глядачі втомлені, голодні. Ніякої моралі вони не винесли з дії, а пан Сканек продовжував би смоктати чарку за чаркою до ранку. Давайте кінчати цю комедію на сьогодні. Це перша проба пера автора і перша моя проба, як режисера. (Павза). Гей там! Завісу! (Тиша). Завісу!! (Голосніше, нервовіше): Завісу!!! (бігає по сцені). І де вони всі запропалилися? Микола! Де ти там у біса? Давай завісу! Це ж тобі не опера на чотири години! (Стоїть, чекає). Ось і працюю з такими людьми! Все мусиш сам робити! Бути режисером, суфлером, сувати декорації, підмігати... Ей, Миколо! (біжить за сцену) Давай завісу! (вбігає знов на сцену).

Меланія Нижанківська

Забули ноти

В кімнаті п'яніста все приготоване до виїзду. Його дружині здається, що нічого не бракує. Її все тривожать сумніви, чи він узияв дійсно все, що потрібне з собою. Але вміщуватись у такий передконцертний і ще до того подорожний час із своїми може невлучними заввагами було б не тактом. Вона бачить якісь ноти на фортеп'яні, але їх там є чимало й їй строго заборонено рухати їх із місця, як це іноді трапляється при прятанні. Тоді п'яніст, як зрештою всі мужчини, що люблять у речах свій спеціальний лад, протестує. Але його фортеп'яні чорний і на ньому знати кожну порошинку. Тому приходиться його часто обтирати і тоді мимоволі рушиш якісь ноти... Може й не завважить, думаєш собі! Але в більшості випадків він побачив, що щось воно не так, як було.

Валізка вже готова. П'яніст зібраний. Чи дійсно все взяв, що потрібне, думає дружина, але мовчить, бо могла б бути буря... Та й хіба він міг би забути ноти? Вони напевне у валізці.

Виходять із хати. Їдуть трамваєм повз Інститут ім. Лисенка. П'яніст потонує у думках, як зви-

МИКОЛА (входить заспаний, волосся розкудочене, протирає очі. Сорочка розстібнена на грудях, одна штанина підкачана. Розгублено дивиться на режисера).

РЕЖИСЕР: Чого прибіг на сцену й витріщився на мене? Не бачиш, публіка сидить (Микола здивовано дивиться на публіку). Давай завісу! (Микола все ще стоїть розгублено). Давай завісу, кажу! (Микола ніби прокидається, усвідомлює собі, що це не проба, а вистава. Швидко вибігає).

РЕЖИСЕР (легко зітхає): Нарешті! (Дивиться вгору, як спускається дуже поволі завіса). О, пані Рогаченко! (швиденько підходить до пані Рогате). Бажаю вам щасливої подорожі навколо світу! (Подає їй руку, вона підводиться, тисне його руку і дякує. Завіса).

чайно перед концертом. А дружина мовчить. Чоловік напевне весь у тонах і мелодіях, тож не слід цього переривати.

На двірці чекає співачка. Це ж спільний їх концерт у Кракові. Вітаються сердечно. Перше її питання про ноти бентежить п'яніста. Переполохано дивиться в течку, у валізку. Нот немає, залишив вдома. Що буде?

На щастя до від'їзду поїзду ще доволі часу. І ось має слово дружина. Вона — остання дошка рятунок! Мусить привезти ноти на час!

Трамвай попався якось скоро. Але від нього ще досить дороги. Пробігає її миттю й хапає ноти тремтливими руками. Кладе чим скорше в течку й біжить назад. Тепер вона придалася до чогось! Успіх концерту залежить від неї, вона везе ноти, що їх п'яніст забув. Значить і п'яніст може щось забути... Нервово протискається через юрбу. Горить із нетерплячки, показуючи перонівку. Вся задихана, облита потом, стоїть перед концертантами.

— І що ми без тебе зробили б, — похвалив п'яніст. Вона облилась рум'янцем, бо він не щедрий на похвали. — Ти ж урятувала ситуацію, а я справжній професор, що все забуває.

Подали собі поспішно руки. П'яніст міцно поцілував дружину і поїзд рушив.

А вона стояла на пероні й почування: тислись юрбою в її душі. Тремтіла за їх успіх та була горда, що вдалось їй принести призабуті ноти на час. Як щиро потиснув він її руку і як вдячно поцілував її! Але й рада була, з того, що й він, усе з „претенсіями непомилності“ може щось забути, у тому випадку свої власні ноти.

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

З листопадових днів

3 днів юності

У вересні 1911 р. я прийшла на 3-ій курс львівської Учительської Семінарії Українського Педагогічного Товариства. До цього часу, впродовж усіх років, навчалась я в польській школі і з цілої душі була рада, що прийшла нарешті в рідне середовище і вчитись буду в своїй школі.

Усі товаришки були мені спочатку незнайомі. Якогось дня, у вересні, увагу мою привернула група учениць іншого курсу. В центрі групи я побачила ясноволосу, усміхнену школярку, до якої тиснулися інші з вигуками і привітаннями. Мені пояснили, що це учениці 4. курсу вітають так свою подругу, Галю Степанівну, яка перебувала тиф і, видужавши, прийшла до школи.

Не тільки відстань одного року відділювала нас від учениць 4. курсу. Дівчата мого курсу відзивалися про товаришок з 4. курсу здержувано і з повагою — це ж були абітур'єнтки, випускний курс школи. Та незабаром усіх нас поразила страшна подія, що сталася в державній львівській семінарії. Учень семінарії, П. Чорний, вбив пострілами учителя, який знущався з нього і переслідував його, а після цього вбив себе. Цього пам'ятного ранку попередила мене одна з товаришок про шкільний страйк і ми пішли разом не в школу, а на Високий Замок, на зібрання страйкуючої молоді, та спинилися в останніх рядах тих, що саме слухали промовця. А коли до нас дійшов голос наступного промовця, хтось біля мене сказав: „Тепер Галя Степанівна говорить“. Це протестувала найпередовіша представниця нашої семінарії, Галя Степанівна — осуджуючи ганебні недопустимі шкільні відносини в державній львівській семінарії, від яких загинув П. Чорний.

Познайомилась я з Галею Степанівною особисто приблизно в половині шкільного року. Раз якось, зимовою порою, Галя Степанівна, зустрівшись із нами, — кількома ученицями інших курсів,

заговорила про те, що пора б нам взятися гуртом за позашкільну самоосвітню працю і щоб кожна з нас, по черзі, прочитавши якусь вартісну книжку, приносила реферат із прочитаного, на сходини самоосвітнього кружка. Почин наш, у цій справі виявився нетривкий і наші сходини припинилися зовсім. Нас попередили в школі, що позашкільні кружки не дозволені, що через такі кружки, влада може закрити нашу школу.

Хоч і не пощастило нам із самоосвітнім гуртком та мені стало ясно, що Галя Степанівна хотіла допомогти нам, захопити нас до праці для поширення нашого обмеженого світогляду, пробудити в нас незалежну, самостійну думку і жадобу знання, та що їй від нас належить дяка, шана і любов за її дружнє ставлення до нас, дівчат інших курсів.

З приходом весни відбулася шкільна прогулька до зубрицького лісу, з якою зв'язаний маленький епізод. Читаючи надрукований список прогульки, підписаний буквами О. С., незабутня Константина Малицька догадувалася, що ініціали ті означають: Олена Степанівна і звернулася до Галі, щоб Галя підтвердила її здогад. Тоді Галя, в свою чергу, пошукала мене і запитала, чи це я описала прогульку. Я притакнула і рівночасно в душі гордилася тим, що мій опис прогульки можна було взяти за рядки, написані найпередовішою товаришкою — Галею Степанівною.

В наступному 1912-13 шкільному році, ми, учениці колишнього 3. курсу, вчилися на 4. курсі семінарії, а Галя Степанівна відвідувала і слухала університетські лекції. Перед нею була також ще одна матура, з кількох вимоганих предметів, були іспити з класичних мов, та трудних граматик цих старинних мов. Галя Степанівна поборолла всі труднощі, склала всі іспити і була для нас живим прикладом невтомної праці і витривалості на шляху до знань, до вищої освіти.

Олена Степанів, хорунжий УСС
Olena Stepaniw fought in World War I as an officer of the Ukrainian Legion

В 1914 р., в місяці лютому, я приїздила до Львова, щоб зустрітись з шкільними подругами і відвідала тоді Галю Степанівну. Знаючи, що Галя підготовляється до іспитів, я побіювалася, що потривожу її — перешкоджу у праці — та коли Галя зустріла мене, у своїй студентській кімнаті з тою ж щирістю і безпосередністю, як колись у школі, мої сумніви розвіялись і я забула про них.

Зустрічі з шкільними подругами надхнули мене збільшеною енергією і я поїхала учителювати в початкову сільську школу коло Рогатина, та по кількох місяцях учителювання приїхала до Львова, на свято сторіччя народження Тараса Шевченка. У той час, коли на святковій пласці, внизу ряди юних фізкультурників виконували вправи, високо на трибуні кожну чергову вправу зразково виконувала Галя Степанівна. Незабутня картина тих святкових вправ — до нинішнього дня, не затерлася у моєї пам'яті.

Скоро після чудового свята на честь Тараса Шевченка, прийшла війна і зруйнувала наше дотеперішнє життя. По довгих, тяжких воєнних роках знов зустрілася я з Галею в 1919 р., влітку, під час польсько-української війни. Зустріч моя була несподівана і коротка, відбулася в Струсові, моїй рідній місцевості.

Медсестра — новобранець

Я саме поралася в хаті, коло вікна, як заторохкотіли колеса на дорозі, що йшла попри мою хату. Глянувши на дорогу, я крикнула: „Галю!“ і мерщій вибігла з хати, на дорогу. В молодому старшині Галицької Армії, я непомилково пізнала дорогу подругу — Галю Степанівну!

Яка неждана зустріч!

На моє схвилювання успокоююче діяло лагідне усміхнене обличчя Галі. Розмова наша, спочатку покvapна, продовжилася трохи, дякуючи випадкові. З Галею їхав сивий старшина. Вони побували тут вже, в однім недалекім домі та через поспіх залишили там одну річ.

Галія взяла мене за руку, сказала: „Побіжімо!“ І ми бігом пустились туди, щоб принести залишену річ і по дорозі розмовляли. Скоро вернулись ми з пропажею, Галія попросила мене — від'їхала, залишивши мені яскравий спогад, незабутній образ молодого старшини Галицької Армії з Галиним дорогим обличчям.

По тій пам'ятній зустрічі в 1919 р. ми довгі роки не бачились і знов зустрілись у листопаді 1926 р. у Львові на концерті та порозмовляли в антракті, бо сиділи близько в сусідніх рядах.

Згодом Галія Степанів-Дашкевичева учителювала у Львові і вчила мої дочки в гімназії при вул. Длугоша. Приїжджаючи до мів, в пору шкільних ферій, доні мої оповідали мені, що знають малого Славчика Дашкевича і що він буває з мамсю в їхній школі.

По зустрічі в школі при вулиці Длугоша, я вже особисто не бачила Галі. Під час другої світової війни не було вже ні зустрічей, ні поздоровлень. Аж у 1957 р. моя незабутня рідношкільна подруга Олена Степанівна принагідно передала мені поздоровлення, яке мене глибоко зворушило. Це було так, наче з далекої далі відозвалася до мене юність моя.

Написала я до Галі аж у 1963 році, щоб пригадати їй нашу, в одну й ту саму пору, прожити юність.

Олена Степанівна завжди для мене жива. А. А.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

На Цитаделі у Львові, починаючи десь коло 10. листопада 1918 я виконував службу санітарного підстаршини при д-рові Володимирові Свідерському. Там теж працювала панна Півень як медсестра. Була це, наскільки собі пригадую, дуже вродлива дівчина літ 17—18, невисока ростом і тендітної будови.

З відворотом зі Львова до Миклашева я не бачив, куди вона поділася; мабуть, приділили їй до іншої української санітарної чи військової частини. По переході за Збруч Українські Січові Стрільці стояли кілька тижнів в околиці Кам'яння Подільського, а відтак рушили на Христинівку, здобуваючи її в запеклому бою. У дальшому поході за большевиками в околиці сіл Капустяни, Тростянець ми спинились на короткий відпочинок. Та донесено, що велика маса большевиків з обозами й гарматами старається переправитися через одинокий міст на Бозі, везучи з собою награбоване майно, а особливо багато тютюну. До нашого І. Курія УСС, як підкріплення прибув відділ новобранців і серед них я побачив панну Півень. Була вона не в жіночому вбранні, а в стрілецькому однострою, з револьвером при боці, мабуть тому, що була невисокого росту. З огляду на скорий вимарш не було змоги розділити по сотнях доповнення новобранців і їх відділ машерував на кінці куреня, а позаду за ними перша поміч. Весь курінь, легковажучи собі большевиків, маршував чвірками і був певний своєї перемоги.

Несподівано почали нас сильно обстрілювати артилерійським вогнем. Всі залягли. „Старі“ стрілецькі сотні розвинулись у розстрільну і бігом групами рвонули вперед. Зате відділ новобранців, ще зовсім незагартований у вогні, пішов у розтіч! Аж тут, лежачи в борозні, я побачив, як стрілкиня Півень із револьвером у руці, кричала „вперед, вперед, хлопці, а то буду стріляти!“ Це отямлю деяких, що усвідомили собі відвагу й рішучість дівчини.

Вони почали гукати інших і вже в розстрільній разом із стрілкинею, доганяли „стару войну“.

Серед місячної ночі почався справжній бій. Показалось, що сили большевиків були більші, ніж ми припускали. Бравурним ударом на „багнети“ стрільці викинули большевиків з окопів, хоч як розпучливо вони боронились. Але в другому ряді окопів большевики кинули на нас все, що мали під рукою. Розгорілась різня і врешті стрільці мусіли відступити, тим паче, що підкріплення в нас не було. До того на полі бою залишили ми вбитих і тяжко ранених, яких, як ми на другий день довідались, большевики добили.

Коло півночі почали стягатися здорові й легкоранені стрільці і там під лісом групувались по своїх сотнях. Між тими, що їх бракувало, була теж стрілкиня Півень. Ах десь коло 2-го год. по півночі прийшла вона, мокра від поту та ще й допомгла раненому в крижі булавному, що спираючись на її рамя, доволікся до своєї частини. До речі, ранений булавний (забув його ім'я) лічився довго у стрілецькому шпиталі в Браїлові і зимою помер. У цьому ж шпиталі я лежав хворий на тиф. Розказували, що панна Півень ще з однією жінкою-вчителькою, старшою віком за неї, лежали в цьому ж шпиталі. Я в гарячці не міг довідатись, що сталося з ними потім і взагалі не знаю про дальшу їх долю.

Степан Гуцал

Примітка: Вістка про медсестру, що перекинулася у новобранця, вarta того, щоб її доповнили очевидці. Якщо є такі, що знають щось ближчого про неї, прохаємо подати це до відома.

**ЗАМОВЛЯЙТЕ КОМПЛЕТ
ЖУРНАЛУ
ГРОМАДЯНКА**

з років 1946—1949

— 5 чисел коштує 1 дол. —

В Інституті св. Ольги

Дівочий Інститут! Хто з нас не пам'ятає його тихих коридорів і навчальних кімнат, повних веселої метушні? Там, у тісному гурті формуються дівочі вдачі, щоб увійти потім у життя обов'язків і посвяти.

Про такий Інститут буде мова. Він постав кільканадцять літ тому в Прудентополі, у Бразилії. Почин до нього дали Катехитки Серця Ісусового, отей світський чин наших учительок, що ширять між дітворою слово Боже. Вони збудували дім, в якому приміщується Дівочий Інститут св. Ольги і Школа Домашнього Господарства.

Одне й друге тісно пов'язане з собою. Школа Домашнього Господарства це навчальна станиця потрібна в кожній хліборобській країні. Її створено у 1956 р. заходами рільничо-навчальної ділянки Міністерства Хліборобства. Курс навчання триває один рік, від 20-го лютого до 20-го грудня. Програма включає навчання крою і шиття, куховарства, гігієни й огородництва. Для кожного з цих предметів є одна фахова вчителька. Навчання зовсім безплатне. Кількість учениць обмежена, звичайно не переступає 40 осіб. Навчання, головню крою і шиття — майже індивідуальне й не було б можливо вивчити його, коли б число учениць було завелике. Вік учениць: від 15 літ вгору.

Навчання проходить португальською мовою. В часі навчального року учениці в суботи й неділі виїжджають на близькі оселі і там переводять покази своїх предметів. Це належить до програми курсу.

З-поміж 30 Шкіл Домашнього Господарства, що розсіяні по цілій Бразилії, ота з Прудентополя стоїть на першому місці. У 1958 році звіт цієї школи був надрукований Міністерством і розісланий по всіх школах, як зразок до наслідування.

Оце було б усе, що торкається школи. Школа не дає фахового вишколу в одній галузі, але пристосіблює молоду дівчину до

дальшого життя. Та деякі абсолютки школи відкрили кравецькі робітні, а є й такі, що по закінченні курсу продовжують свій вишкіл на вчительок-катехиток.

Можна догадуватись, що Інститут св. Ольги приміщує курсанток цієї школи. Але не тільки їх! В Інституті, що є ведений українською мовою, живе багато більше дівчат. Одні з них навчаються в Школі Домашнього Господарства, а другі в різних школах міста. Це діти з колоній, себто далеких господарств, яким батьки хочуть дати освіту. Інститут є для них не тільки мешканням, але й своєрідною школою українознавства. Батьки бажають, щоб їх дитина навчилася тут читати, писати, співати по нашому, а також українських народніх танків. Є деякі, що дають дитину виключно на те, щоб навчилася і говорити по-своєму, бо й по наших колоніях трапляються молоді родини, що говорять вдома більше португальськи.

В Інституті є також бібліотека, з якої користають усі дівчата, а також вчительки по колоніях. Інститут старається зібрати все, що появляється з літератури, а го-

ловню видання з ділянки фольклору й народнього мистецтва. Недавно наспіла книжка з Америки „Вишивки і тканини“ видана в Києві, „Українські народні танці“ та й аркуш узорів писанок, видання П'яла в Торонто. Це є цінне надбання, бо народні строї, танці й писанки вивчають учениці найбільш охоче.

Всіх студенток і учениць, що перебувають в Інституті є тепер 131, з того 44 в гімназії, 5 в учительській семінарії, 16 у Школі Дом. Господарства, а 66 в народній школі. Всі вони українського походження.

— Нелегко нам цей Інститут удержати, — пише його директорка п-на Надія Шульган. — Але ми дістаємо урядову допомогу у формі харчів. З Америки приходить до нас порошковане молоко і цукор, яке до речі кажучи, дістають усі школи Бразилії. Мені припало наглядати за роздачею цього в муніципії Прудентополя, де є 91 шкіл. Що якийсь час скликуємо учительок усіх тих шкіл і роздаємо їм відповідний приділ. Всі інші додатки, як муку, риж, яйця — школа мусить сама постарати. Маючи це

Гурток дітей, що відбувають курс українських народніх танків, мови й письма в Інституті св. Ольги в Прудентополі. Посередині Всч. о. Єфрем Кривий, ЧСВВ, організатор курсів, а по боках учительки — зправа Надія Шульган, а зліва Анна Гоц.

все — кожного дня на перерві школа розділює дітям підсвідок чи підвечірж. Це не тільки скриплює їх, але прив'язує до школи, до навчання. Дістаємо ще одну харчеву підтримку через „Карітас Бразіліяра“. Вона призначена для вбогих родин, а з таких походить багато наших інституток. Деякі з них у нас перебувають цілком безплатно, а навіть дбаємо про убрання і шкільне приладдя для них. Отже цей сир, масло, олива й борошно нам дуже стають у пригоді.

— Діти знають, що це все приходить із Півн. Америки. Коли вбито президента Кеннеді, то всі це боляче відчули й за його душу пожертвували Службу Божу. Коли б ви бачили ближче наше життя і труднощі, якими мусимо боротися, тоді ясно стало б вам те почуття вдячності, що наповняє наше серце до тих, що нам допомагають.

— Дуже будемо вдячні, тише пані директорка, якщо зможете нам прислати вживаний жіночий одяг. Не лиш займемося, щоб його доставити вбогим українським родинам, але й для незможних дівчат нашого Інституту св. Ольги це знаменито придасться. При навчанні шиття кожна дівчинка собі може той одяг для себе пристосувати. Присилати можна все, бо всоно придасться. Наша адреса така:

Collegio Sta Olga, Prudentopolis, Parana, Brasil.

Отак це далеке українське поселення створило цінну навчальну станицю. Під впливом чину Катехиток Серця Ісусового виростає тут молоде покоління, уже третє або й четвєрте, народжене на чужині. Побіч Христової науки, що формує їх душі, любіч фахового знання, що їх підготовляє до життя, вони пізнають тут красу української культури. Чи не слід привітати нам цей почин та підтримати його тим, що в нашій спрємозі? **Л.**

Не маєте змоги активно працювати в Відділі США? Вступіть все ж таки, бо Ваша приналежність і Ваша вкладка скриляють жіночий рух.

Наші градуантки

Наспів також список градуанток з округи Дітройту. Окр. Рада США не всіла всіх зібрати й приходить жаліти, що Українські Студентські Громади не подбають про те зарання. Дотепер тільки Укр. Студ. Громада в Рочестері це припилювала.

Христина Камінська, студії економії в Мері Гров Каледжі зі степенем B.S. Продовжує студії, щоб осягнути магістерію.

Галина Сливінська, студії математики у Веїн Стейтовому університеті зі степенем B.S. Продовжує студії, щоб осягнути магістерію.

Христина Стадник, студії медичної технології у Веїн Стейтовому університеті. Почала працювати.

*

Окрім округи Дітройту дістали ми зголошення градуанток від віддалених Відділів США. З радістю подаємо їх осяги. Якби ще десь була градуантка, неохоплена цим списком, прохаємо її зголоситись із своїми даними до найближчого Відділу США.

Павлина Бурий, студії педагогії у Вестмінстер Каледжі зі степенем M.A. в діянці виховного дорадництва. Була членом Псі Хі, крайового товариства психології. Ще під час студій в університеті Янгставну, де вона осягнула степеня B.S., була першою жінкою, що дістала нагороду Дасгейма з астрономії. Тепер Павлина Бурий навчає в середній школі Принстону англійської мови.

Оксана Лукашевич, студії мистецтва в Інституті Пія XII у Фльоренції зі степенем M.A. Користувалась стипендією в часі студій, закінчила з відзначенням. Рівночасно влаштувала виставку своїх іспитових праць в одній із галерій Фльоренції.

Марія Іванчук, студії історії і російської мови в Кент Стейтовому університеті зі степенем B.A. з вислідом „summa cum laude“. Під час студій мала стипендію Стейтового університету. На градуації вручено їй ключик Фі Альфа Тета за осяг у предметі історії. Окрім приписаних студій вона виконала переклад агрономічного атлясу України для відділу географії у своєму університеті. Дальші студії, на які одержала стипендію, буде продовжувати в університеті Вискансин.

Клявдія Іванчук, студії соціології зі

степенем B.S. в Рузвелт університеті у Шикаго. Тепер працює, як соціолог-консультант у кількох дослідних комітетах того міста. Є секретарем Гол. Управи організації Молоді Українські Націоналісти (МУН). Думає продовжувати студії суспільної антропології в університеті Шикаго.

Тамара Вожаківська, студії балету в Джуліярд Скул оф Мюзік у Нью Йорку з дипломом професійної танцюристки. Користувалась стипендією школи і належала до вирізненої групи, для якої уложено хореографію до лірико-романтичного танку „Балаяда“ муз. Скрябіна. Увійшла до танкової групи Хозе Лимона, де танцюватиме одну з чільних ролей у нових танках Лимона „Жертва хореографії“ та „Блудний син“.

Роксана Д. Оренчук, студії історії в університеті Санта Клара, Каліфорнія, зі степенем B.A. Працювала активно в Пласті й у школі українознавства. Дочка п-ні Ярослави Оренчук, членки 62 Відділу США у Сан Франціско. Роксана виїшла заміж у липні ц. р. за інж. Ярослава Дация і перенеслася до Сан Франціско, де буде продовжувати студії в університеті для осягнення магістерії.

Олександра Е. Винничок, студії математики в Арізона Стейтовому університеті зі степенем B.S. Почала вчителювати в середній школі у Каліфорнії. Мати Лесі — членка 77 Відділу США у Фініксі, Арізона.

Людмила Свігова, студії англійської мови в університеті Денвер зі степенем B.A. з вислідом „cum laude“. Була на списку кращих студенток Альфа Капа Ламба. Плянує готуватись до магістерії.

Христина Бездух, студії економії в Олбані Бізнес Каледжі зі степенем B.S. Працює як секретарка і думає продовжувати студії.

Мотря Воевідка, студії заграничної служби в Джорджтаун університеті у Вашингтоні зі степенем B.S. Почала працювати.

Діяна Мармаш, студії педагогії в Тавнсон Стейтовому Каледжі у Балтиморі зі степенем B.S. Тепер учителює.

Ч А С Т О Г Р О Ш І !

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

У проводі Дому для Старших

Про Дім для Старших ім. Івана Франка в Торонто вже багато писала наша преса. Та все ще лишається загадкою, як і чому тільки в тій місцевості він постав. Помимо пакучої потреби й постійних намагань інші осередки на те не спромоглись.

Звертаємось із запитом до голови Товариства пані Євгенії Пастернак. Свого часу в нас уже писалось про той почин. Отже тепер лиш доповнюємо ті дані — так би мовити — з першого джерела.

— Ідея Дому для Старших зродилась при Відділі Фонду Допомоги Українців Канади в Торонто ще у 1956 р. Тоді то створилось для тієї цілі окреме товариство „Український Дім для Старших“, що зареєструвалось у 1957 р. Воно відкрило крамницю з уживаними речами, що їх дарувало українське громадянство. Але з тим не пощастило. Крамниця залізла в борги. Щойно тоді, коли українське жіноцтво Торонто взялось за це діло, крамниця стала приносити дохід.

— Невже можна було оперти цілу акцію на тому ділі?

— Матеріально ні, але морально так. Вже сам жіночий гурт, що так ревно працював коло нього, ширив запал і довіря до тієї справи. Громадянство побачило, що справа на добрій дорозі. Почали напливати добровільні датки, влаштовувались імпрези. Це все скріпило фонди і настанову товариства. А в 1963 р. воно дістало урядове право добродійної установи.

— Поясніть прошу, значення того факту.

— Це право мають тільки ті товариства, що можуть виказатись знанням проблем того роду, безінтересовною працею членів із доказом твердої фінансової бази. Це все дає урядові запоруку, що товариством керують відповідальні особи, яким можна доручити державні субсидії. Таку й отримали ми в сумі 18,000 доларів.

Запитуємо про даліші етапи того шляху.

— Доволі трудно було підшукати відповідний дім у добрій околиці. Потім вирізула потреба ремонту чи пак приспособлення його до наших потреб. Потім прийшло влаштування Дому, в чому знов допомогло жертвенне жіноцтво. Але, мабуть, найтруднішою справою було підшукування персоналу для ведення Дому. У нас немає вишколених сил, а неукраїнців ми не хотіли затруднювати. Адаже головною прикметою захисту є його українська атмосфера! Але й тут допомогло наше жіноцтво, що в перших початках перебрало на себе головний тягар праці. Тепер уже справа персоналу розв'язана і з тим не маємо клопотів.

Цікава картина! Виглядає, що шлях простий, але скільки було в ньому закрутів! Вісім років пройшло від зродження задуму аж до здійснення. І в найскрутнішу хвилину виручало наше жіноцтво своєю жертвенною безіменною працею. Як усюди, де треба серця й розуміння для справи.

Але сама голова? Від її постаті проміняє діловість і знання справи. Вона не згадує про свою ролу в тому ділі. Але недаром отримала від Централі Комітету Українців Канади у Вінніпегу Шевченківську медаль і грамоту. Від 1961 р. вона є головою Товариства „Український Дім для Старших“ і керує його справами.

Тому й ставимо кілька питань. Адаже читачкам „Нашого Життя“ хочеться довідатись про центральну особу того почину! Пані Євгенія походить із Скалатчини на Поділлі. У 1938 р. вона здала матуру в Захоронкарській Семінарії у Львові, а в 1942 р. закінчила Учительські Матуральні Курси в Тернополі. У 1946 р. була студенткою університету у Франкфурті, де студіювала філософію. А в 1948 р. приїхала до Канади, де доповнила освіту вищим торговельним курсом.

Це, так би мовити, перебіг її

Пані Євгенія Пастернак
Mrs. Eugenie Pasternak, President of
Ukrainian Old Age Home, Inc. in
Toronto, Canada.

освіти. А фахова чи громадська праця? Ще будучи ученицею Семінарії провадила літні дитячі садки на залик Рідної Школи. Закінчивши Семінарію провадила українське дошкільня в Олеську, а під час польської окупації Галичини вчителювала. У 1942 р. переїхала на Подільшшя, де в Володаві і Білій Подільській вперше зустрілась із справами суспільної опіки. Там же вона увійшла до Українського Допомогсового Комітету, де була референткою шкільних справ, суспільної опіки та полісненних. У 1944 р. виїхала з чоловіком інж. Євгеном Пастернаком до Німеччини. Тут брала участь в опіці над українськими втікачами у Ваймарі, де інж. Пастернак був головою УДК, займалась там і в переходовім таборі в Герсфельді. У початках організації ЦПУЕ у Франкфурті була його головною касіркою. Переїхавши до табору Майнц-Кассель вчила в народній школі, була хористкою й адміністраторкою хору та опікувкою дошкільня з рамени ОУЖ. Крім того була інструкторкою народніх танків гуртка молоді, що здобув першу нагороду в міжнародньому фестивалі в Ганав.

В Канаді теж включилася в громадське життя. Була орг. референткою Фонду Допомоги Українців Канади при Відділі КУК у Торонто і головою Контр. Комісії Відділу КУК. Аж поки не полонила її праця в Т-ві „Український

Дім для Старших“, про що вже була мова давніше.

Запитуємо про керівний склад товариства, що доказало такого подвигу в наших умовах. Виявляється, що товариством і захистом керує 5-членна дирекція у складі: д-р Г. Шиманський, що є рівночасно лікарем захисту, д-р Зоя Плітас, п-ні М. Навроцька, Д. Малиш та голова, як також Контрольна Комісія у складі: мгр. Б. Матейко, голова, д-р К. Ващук і майор П. Федоренко, члени. Слід згадати також заслужених директорів з попередніх каденцій: п-ні Н. Ковій, д-р Р. Щурковський, проф. Т. Залеський, Д. Лазурко та Комітет Пань при Т-ві, якого першою головою була п-ні С. Яворська, а тепер п-ні Ганна Франко-Ключко. У початках Дому для Старших, а потім доброго ведення його. Про сам захист розкажемо іншим разом.

Л. Бура

ХВОРОБОВЕ ОБЕЗПЕЧЕННЯ

Нарешті маємо його по довгих дискусіях. Про це вже достатньо писала наша щоденна преса й кожна наша читачка напевне поінформована про те. Та все ж хочеться й нам привітати цей почин та пригадати нашим старшим читачкам його вигоди.

Обезпечення складається з двох частин — основної (basic program) і добровільної (voluntary program). Основна програма дає 65-літнім шпитальну опіку (60 днів) з доплатою по 4 дол. за перших 10 днів. Не оплачує пересвітлення й інших дослідів. Однак пізніше забезпечує хворого відвідинами доглядачки вдома. До шпиталю хворий зголошується за дорученням лікаря і від лікаря залежить також час його побуту в шпиталі. Добровільна програма вимагає вкладки, а саме 3 дол. місячно, яку стягають відразу з пенсійного чеку. Вона допомагає хворому оплатити частину лікарського рахунку, пересвітлювання й інших дослідів.

До українських народніх мисткинь в Америці

Союз Українок Америки, що цього року обходитиме 40-літній ювілей своєї діяльності під час XIV. Конвенції США в Нью Йорку (26—29 листопада) планує влаштувати Виставку Жіночої Творчости, яка покаже також вироби із ділянок народнього мистецтва та зберігання українських традицій у ньому. Це одне з важливіших завдань США, тому і зацікавлення нашого членства в тих ділянках є велике.

Виставка Жіночої Творчости в ділянці народнього мистецтва буде влаштована в Нью Йорку, в Домі Української Культури, там, де приміщена Етнографічна Музейна Збірка США.

Головна Управа США звертається оцим до талановитого українського жіноцтва в Америці з закликом взяти участь у тій виставці та надсилати свої праці з таких ділянок: вишивки, тканини, вибілка (ручні друки), писанки, кераміка, ляльки, дитячі забавки і т. п.

Окрім того цікаво було би виставити також предмети з нових ділянок виробництва, де застосовується мотиви українського народнього орнаменту.

До кожного експонату треба прикріпити підпис, та час його виконання. Також побажаним є, щоб учасниці надсилали свої світліни та короткий життєпис для архіву нар. творчости, що буде заснований при Музейній Збірці США.

Всі експонати просимо слати на адресу:

Українсько-Американський Інститут — для Музею США

Ukrainian American Institute — 2 East 79th Street, New York 21, N. Y.
найпізніше до 20. листопада ц. р.

Коли б потрібно було ще ближчих пояснень у тій справі, просимо звертатися до Централі США на адресу:

Ukrainian National Women's League, 4936 N. 13th Street
Philadelphia, Pa., 19141

Окрім побуту в шпиталі хворим прислуговує також побут у піклувальному домі. Це є звичайно пов'язане зі шпитальним лікуванням і залежить теж від спрямування лікаря. Тут хворий може залишитись до 100 днів і перших 20 днів зовсім безплатно, а дальше повинен платити по 5 доларів денно.

Підставою приналежності цього хворобового забезпечення буде окрема виказка, яку всі 65-літні одержать через пошту.

Щоб дістати добровільну програму забезпечення, треба зголоситись у часі від 1. вересня 1965 до 31. березня 1966 р. Всі пенсіонери дістануть на те відповідні формуляри разом із пенсійним чеком. А ті, що не мають пенсій, повинні зголосити це через найближчий уряд суспільної служби.

Ще одне: хворобове забезпечення входить у силу щойно 1. липня 1966, коли то почнеться безплатне шпитальне лікування для старших. Опіка в піклувальних домах буде можлива щойно від 1. січня 1967.

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСИ

Журнал Наше Життя приносить розраду старшим самітнім жінкам в Європі і тому фондування передплат для них дуже побажане. В останньому часі п-ні Марія Ганас пожертвувала вже вдруге дві передплати в пам'ять своєї покійної матері. А пані Марія Малевич із Піттсбургу уфундувала дві передплати цього року в пам'ять померлої сестри чоловіка. П-ні Софія Барусевич із Кентону надіслала вперше таку передплату. Щире Спасибі!

Рівночасно хочемо справити помилку, що зайшла в травневого числі. Там помилково подано, що передплату для бабусі уфундував 19 Відділ США з Амстердаму, тоді коли цю передплату пожертвувала п-ні Марія Чучман із тієї місцевости. За недогляд перепрошуємо.

Коли в Вашій місцевості немає Відділу США, зберіть гурт жінок, щоб його заснувати. Для цього потрібно 10 одиниць, що хочуть жити організованим життям.

ВІТАЙТЕ НАМ, ДЕЛЕГАТКИ!

Вже наспіли зголошення делегаток Відділів. Подаємо їх прізвища за числом Відділів, щоб їх привітати та поінформувати всіх інших, кого можна на Конвенції сподіватися. Делегатки, що їх зголошення наспіли пізніше, можуть бути згадані шойно в черговому числі.

- 1 Відділ, Нью Йорк: пп. Наталія Хоманчук, Марія Лозинська — делегатки, Ольга Сливка, заступниці.
- 2 Відділ, Честер: пп. Петронеля Пецюх, Анна Татарів.
- 3 Відділ, Нью Йорк: пп. Марія Марусевич і Марія Демидчук.
- 4 Відділ, Нью Йорк: пп. Анна Кізіма, Тетяна Сиротюк.
- 5 Відділ, Дітройт: пп. Павлина Будзол, Текля Гринчук.
- 7 Відділ, Акрон: п-ні Сальвіна Іваницька.
- 8 Відділ, Бронкс: п-ні Розалія Федьків.
- 11 Відділ, Тентон: пп. Ніна Самокішин, Оксана Минитин.
- 13 Відділ, Честер: п-ні Ярослава Кобрин.
- 18 Відділ, Джамейка: п-ні Марія Ганка.
- 20 Відділ, Філадельфія: пп. Вероніка Цегельська, Ірина Пеленська
- 21 Відділ, Бруклін: пп. Катерина Баран, Ярослава Зарицька.
- 22 Відділ, Шикаго: пп. Софія Крупкова, Анна Васильовська.
- 23 Відділ, Дітройт: пп. Марія Ясінська, Катерина Хом'як.
- 24 Відділ, Елизабет: пп. Ірина Левицька, Ольга Левчик.
- 27 Відділ, Піттсбург: п-ні Стефанія Голуб'як.
- 28 Відділ, Ньюарк: пп. Софія Андрушків, Катерина Кузьма, Ольга Хруцька, Оксана Гарнавська, Анна Настюк.
- 29 Відділ, Шикаго: пп. Віра Маркевич, Марія Наваринська.
- 33 Відділ, Клівленд: п-ні Стефанія Шевчук.
- 34 Відділ, Коговз: п-ні Ярослава Ракоча.
- 35 Відділ, Озон Парк: п-ні Пелагія Бабська, делегатка, п-ні Анна Опарик, заступниці.
- 36 Відділ, Шикаго: п-ні Володимира Гут.
- 41 Відділ, Філадельфія: п-ні Лідія Ожежинська.
- 42 Відділ, Філадельфія: пп. Марія Пашук, Олена Юркевич, Лідія Бурачинська.
- 43 Відділ, Філадельфія: пп. Анна Суха, Ірина Гаврилів, Наталія Перфецька, Марія Євсєвська.
- 47 Відділ, Рочестер: пп. Анна Капітан, Марія Холєвчук.
- 48 Відділ, Філадельфія, пп. Олена Господарєвська, Антоніна Мицак.
- 49 Відділ, Бофало: пп. Ірина Дорошак, Лідія Стасюк — делегатки, п-ні Анна Макух, заступниці.
- 51 Відділ, Милвокі: п-ні Марія Пискір.
- 54 Відділ, Вилмінгтон: п-ні Ольга Гарванко.
- 56 Відділ, Дітройт: пп. Олександра Воробкевич, Ольга Янчишин — делегатки, п-ні Стефанія Дуб, заступниці.
- 59 Відділ, Балтимор: пп. Раїса Зелінська, Анна Зобнів.
- 61 Відділ, Вилани: п-ні Олена Куса, делегатка, п-ні Оксана Клюфас, заступниці.
- 63 Відділ, Дітройт: пп. Василина Гординська, Ольга Денисенко, Ольга Захарій, Олена Климишин.
- 64 Відділ, Нью Йорк: пп. Аполонія Книш, Христина Навроцька, Ірина Падох.
- 65 Відділ, Нью Брансвик: п-ні Дарія Оріховська, делегатка, п-ні Олександра Ошудляк, заступниці.
- 67 Відділ, Перт Амбэй: п-ні Ольга Грицай.
- 69 Відділ, Лорейн: п-ні Марія Пашин.
- 70 Відділ, Пассейк: пп. Катерина Бук, Марія Химинець.
- 71 Відділ, Джерзі Сіті: п-ні Лідія Велічковська.
- 72 Відділ, Нью Йорк: пп. Мей Димій, Мері Лисогір.

- 74 Відділ, Шикаго: пп. Олена Турула, делегатка, Віра Хрептовська, заступниці.
- 76 Відділ, Воррен: п-ні Лідія Колодчин.
- 82 Відділ, Бронкс: пп. Докія Лисько, Надія Попель.
- 83 Відділ, Нью Йорк: пп. Ніна Січинська, Марта Ярош.
- 86 Відділ, Ньюарк: п-ні Ольга Гнатейко
- 87 Відділ, Кентон: п-ні Софія Барусевич.

ЕКЗЕКУТИВА СУА

З-ПОМІЖ ЧУЖИХ КНИЖОК

На бажання читачок подаємо короткі огляди актуальних появ світової літератури.

Тейлор Колдуел: ЗАЛІЗНИЙ СТОВП. Taylor Coldwell: A Pillar of Iron.

„Залізний стовп“ — це історична повість великого формату, що вже від довшого часу знаходиться на листі найбільш читаних книжок Америки.

Таким успіхом тішаться і деякі попередні твори цієї незвичайно продуктивної авторки, мабуть мало відомої українській читачці. А з її творами варто познайомитися, особливо із знаменитою повістю про св. Луку „Добрый і справедливий лікар“.

Над останнім своїм твором авторка працювала сумлінно й наполегливо від 1949 р., коли то в Римі, у Ватиканській бібліотеці шукала за джерелами до своєї книжки. Її герой — це Маркус Тулліус Ціцеро, знаменитий адвокат і оратор, що передчуваючи упадок Римської імперії, як той залізний стовп хотів тому протиставитись. Свій роман авторка присвятила пам'яті президента Кеннеді, плянуючи паралелю між історією Риму й Злучених Держав Америки.

І. Л.

ЧИ ВИ ПРИЄДНАЛИ В ЦЬОМУ РОЦІ ХОЧ О Д Н У ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ?

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БРУКЛІН, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що дня 24. червня 1965 попрощала цей світ невіджалувана довголітня голова 21 Відділу, почесна голова Відділу і почесна членка Централі СУА бл. п. **Анна Бодак**. Народилася 5. травня 1890 р. у с. Ренів, пов. Тернопіль. До Америки приїхала у 1911 р., одружилася із Теодором Бодаком у 1913 р.

Вже в молодому віці Анна Бодак присвятила всі свої сили громадській праці. Найбільше вложила її у 21 Відділ СУА, де була впродовж 14 років головою. Завдяки її здібностям вибрано її в 1939 р. до Конгр. Комісії Гол. Управи, а в 1945 р. стала місто-головою Гол. Управи на найближчих три роки. Але і в товариствах і установах Брукліну вона себе проявила. Однією з перших почала писати писанки і демонструвала це вміння перед американською публікою. Одним словом — була дуже працююча, ніколи нікому не відмовила своєї помочі.

У 1963 р. бл. п. Анна Бодак разом із чоловіком відсвяткували 50-ліття свого подружжя. Останнього року покійна разом із чоловіком офірували до Церкви св. Духа дуже цінну плащаницю до Божого Гробу. Полюшила тепер у смутку чоловіка і сестру.

Вістка про її смерть широко відбилася у нашій громаді. Одного вечора в похоронному заведенні промовила при домовині Марія Демидчук, гол. радна Укр. Нар. Союзу. Похоронна відправа відбулася 28. червня 1965 р. з церкви св. Духа у Брукліні. Членки віддали їй останню прислугу, явившись численно і стоячи в жалобних лентях при домовині. Службу Божу відправили — парох о. декан Андрушків, о. Павлович і о. Мудрий. У своїй промові в церкві о. декан підкреслив, що Покійна не змарнувала талантів, якими Господь Бог її обдарував, а щедро використала їх на добро своїх ближніх. З жалем членки відпровадили її на вічний спочинок. На цвинтарі при від-

ХВИЛИНА СПІЛЬНОЇ МОЛИТВИ

Цього року сповняється 10 літ від хвилини, коли всі українці у вільному світі об'єдналися у спільній молитві в день 1. листопада. Цього року припадає 35-ліття заборони УАПЦ і 20-ліття арешту українських владик. Тому тим ширіше об'єднуються наші серця у спільному проханні, тим живіше полине до неба наша думка, наше слово. Помолімося знов усі разом, чи то в родині чи на місці праці!

Екзекутива СУА

критій могилі попрощала її від усіх членок теперішньої голови Відділу Катерина Баран.

Спи, дорога Союзяно, нехай земля Вашингтона буде Тобі легкою!

Марія Стефанишин
пресова рефер.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Ділимося сумною вісткою з членками СУА, що дня 3. липня 1965 р. відійшла у вічність бл. п. **Анастасія Рудакевич** на 68 р. трудлюбивого життя.

Покійна народилася 20. серпня 1897 р. у Підгайцях, Зах. Україна, до Америки прибула з родиною українського священика — тринадцятилітньою, осиротілою дівчинкою. В 1915 р. одружилася із Семеном Рудакевичем.

Пелишила в смутку чоловіка, доню Анну, зята, відомого адвоката в Нью Йорку Івана Робертса й внучки, та велику родину Союзянок, а зокрема членок 41-го Відділу СУА, до якого належала від початку його засування.

Управа 41. Відділу СУА
у Філадельфії

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. д-ра Дідинського, чоловіка нашої б. культ.-освітньої референтки, складаємо 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Окружна Рада СУА
в Дітроїті

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складає 15 дол. на Стипендійний Фонд ім. Олени Гординської

28 Відділ СУА у Ньюарку

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Івана Микитки складаю 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

д-р Іванна Ратич, Едісон

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу моєї незабутньої матері бл. п. Павлини з Гавранів Кондри, що померла у Львові дня 16. серпня 1965, складаю 10 дол. на дві передплати журналу Н. Ж. для „бабусі“.

Марія Ганас, Гемилтон

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Марії Шанковської складаємо 10 дол. на фонд „Мати й Дитина“

Стефанія і Ярослав Городиські

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

д-р Іванна Ратич, Едісон

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Ганна Чернобицька, Австралія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської разом із виявом мого співчуття для її дочки складаю 5 дол. на Стипендійний Фонд ім. Олени Гординської

Ольга Муссаковська, Ньюарк

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

Матеріал звітних листків Відділів за дві каденції (1963 і 1964 рр) вже опрацьований для звіту на Конвенції. Хоч не всі Відділи надіслали ці звідомлення, проте й ті, що надійшли, дають гарну картину діяльності й осягів.

Найшвидший кінь не заверне необережно вимовленого слова.

Китайська пословиця

На етфоржі здоров'я

Контроля косметичних препаратів

Формули косметичних препаратів — щораз більше ускладнені, а примінення синтетичних складників збільшується.

Для охорони загалу від 1939 р. включено косметики під нагляд т. зв. „Фуд енд Драг Департамент“ З того часу відповідальність за шкідливість продаваних косметиків перебрали на себе наукові дослідники з Відділу Державного Здоров'я (National Health Welfare). Кожна нова річ переходить їх контролю перед випуском на ринок.

Тому, що деякі складники легко можна допровадити через шкіру до крові — важне, щоб вони з того огляду не були шкідливі.

Деякі препарати (напр., фарба до волосся, плин до тривалого крему на усування волосся, плин-піна) діють у сполучі з протеїною, чи іншим складником шкіри, чи волосся. Ті препарати дозволені під умовою, що не є шкідливі при нормальному вжитку. Однак на наявщі має бути зазначений точний спосіб ужиття з пересторогою. Деякі шкідливі складники до фарбування можуть спричинити поразення ока, а навіть осліплення, якщо дістануться до ока. Тому заборонено їх уживати до олівців до брів, чи тушу на віі.

Також губний олівець легко міг би спричинити затроєння цілого організму. Тому закон дозволяє примінювати складники і фарби вільні від токсин.

Багато т. зв. „земічних“ косметиків (як плин до тривалої, чи фарба до волосся) є шкідливі, якщо їх випити. Зокрема їх завжди треба добре заховати від влізливих рученят дітей.

Деякі особи вразливі на певні складники в косметиках і часто уряд здоров'я дістає скарги від покупців. Та якщо б Уряд хотів усунути всі знані або підозрілі субстанції, що спричиняють т. зв. алергію, то перестала б існу-

вати вся косметична продукція. Завжди знайдеться особа — вразлива на один, чи другий складник. Для такої особи одинокий вихід — змінити препарати, даної фірми на такий самий іншої.

Немає заборони на романтичні рекламні із сторони уряду. На це дивляться крізь пальці. Фальшиві, блудні інформації, очевидно не дозволяється, але „блеф“ приймається як бизнесовий засіб.

Якщо б вимагано подавати прості факти, то це позбавляло б косметику принади і романтики. „Надає такого чарівного молодечого вигляду“ звучить багато принадише, як „спричинює відмолодження епітеліальних клітин“

Евгенія Янківська

Сукуленти

Сукулентами ботаніки називають рослини, які мають змогу в часі дощів магазинувати воду у своїх клітинах, що не так скоро випаровує, а вони в часі посухи нею живуть. Назва походить від латинського слова „sucus“ (сок). Їх гони й листя грубо м'ясисті. Дико ростуть на пустинях і степах із змінною температурою та дуже малими опадами. Сама природа їх будова дає їм змогу витримувати спеки, наглі зміни температури, по гарячому дні зимні ночі, періоди дощів і довгу посуху.

Щораз більше здобувають собі також вступ до наших мешкань. Вони є прикрасою не лиш своїм виглядом, але й квітами. Окрім різного роду кактусів визначне місце поміж сукулентами займають відміни красуль (Crasulaceae), що їх маємо вже кільканадцять відмін, які цвітуть біло й червоно. Седум, Альое, Агава, Котиледон (Cotyledon), Ехеверія (Echeveria), Калянхое (Kalanchoe).

Однак, щоб вони добре росли, мусимо їм у помешканнях дати відповідні їх природі умовини розвитку. Даємо їм найбільш соняшне місце на вікнах, улітку кладемо їх на найбільше сонцем насвітлені місця, на балконі або в городі. Підливаємо їх у теплі, соняшні дні, зимою вполудне, бо тоді коріння сукулентів найкраще приймає воду. Дуже важним є, щоб зайва вода не застоювалась у вазонку, тому даємо на спід дрібні камінці і черепки. Зимою переховуємо їх у мірно огрітих, але забезпечених від морозу помешканнях. Тоді даємо їм лиш стільки води, щоб їх делікатні, волосковаті корінці не висохли, а тим самим не перервався ріст рослини.

Роман Коцик

Городничий порадник

Олеандер не цвіте

Маю проблему зі своїм олеандром. Має вже три роки й не цвіте. Після першого року дістав пуп'янки і вони зів'яли. Земля свіжа й місця доволі в вазонку, високий поверх два ярди. Чому не цвіте?

М. Татчин, Едмонтон

Найчастіше олеандер не цвіте з двох причин. Це є коли а) обладаний щитівкою (брунатна мшиця, наче протинка, на споді листка); б) через неправильний догляд.

Щитівку усуваємо обмиваючи листя час від часу м'якою стирочкою, намоченою у літній воді. Особливо конечно зробити це на провесні, коли олеандер зимував у теплій кімнаті. Для забезпечення від щитівки добре є оприскувати нікотиною "Black Leaf 40". Можна придбати в кожній кращій городничій крамниці, спосіб ужитку на опакуванні.

Олеандер потребує для зимівлі холодного, не надто теплого приміщення, поживної, легко-глинястої землі, угноєння, достаточного підливання, а улітку місця на вільному повітрі в повному сонці.

Ваш олеандер надто вибуяв (поверх два ярди впродовж 2-ох літ!). Треба притяти надто вибуялі гони, щоб утворились нові, молоді й сильні. Тоді напевне зацвіте.

Роман Коцик

Користаймо з досвіду

Олена Слюзар

Готуємось до посту

Знов зазирнула я в куховарські приписи моєї мами. Яких там немає приписів на піст! Нераз дивуєшся вигадливості тієї давньої кухні. Наші предки вміли добре варити й приймати. І хоч тепер стараємось скромніше приправляти страви з огляду на зайві калорії, проте хочеться час від часу щось такого „стародавнього“ з'їсти.

Марината з риби

Потрібно:

- 1 ф риби свіжої або вудженої, найкраще white fish
- ½ горнятка оцту
- ½ горнятка вина Шеррі
- ½ горнятка води
- ½ горнятка помідорових повил (кечап)
- 2 ложки муштарди
- 2 ложки сметани
- 2 ложки майонезу
- 4—5 ложок оливи
- 2 лаврові листки
- 6—8 зерен перцю
- 6 великих морквин
- 3 великі цибулі
- трохи цукру

Рибу покроїти на невеликі куски і присмажити на оливі. Виложити на полумиски. На тій самій оливі тушкувати посічену моркву й цибулю, доки зм'якнуть. Додати перець, лавровий листок, домішати оцет, воду, вино, муштарду, нехай раз закипить. До гарячого влити сметану, вимішану з майонезом (коли хто не любить майонезу, може заступити його більшою кількістю сметани) і помідоровими повилами (кечапом). Цим заллати рибу на полумиску. Можна подати гарячу з крокетами з картоплі або відставити до холодильника і вживати зимну.

Крокети з картоплі

Потрібно:

- 3 варені і 2 сирі картоплі
- 1 яйце
- 3—4 ложки борошна (муки)
- соли, перцю

сок із цибулі
½ ф товщу

Втерти сиру картоплю на терці і вимішати з м'ятою вареною. Вкинути до мішалки (міксеру), додати яйце, муку, сіль, перець, сок із цибулі (кілька краплин) і вбити на ч. 4, аж буде пухке. Коли б було за густе, додати ще одне яйце. Розтопити товщ у глибокій посудині, набирати ложкою картопляну масу і класти на гарячий товщ. Смажити як пампушки 5 хвилин з обох боків. Класти на кухонну бібулу, щоб товщ стік. Накладати на полумисок і подавати до риби.

Крокети з оселедців

Потрібно:

- 6 цілих оселедців
- ½ літри молока
- ½ літри води
- 3 яйця
- 1 ложка масла
- 2 горнятка тертих сухариків
- ложечка січеної зеленої петрушки
- сіль і перець до смаку

Намочити оселедці напередодні у воді з молоком. Розрізати кожного від хребта на животи, дбайливо вийняти всі ості. Розтерти масло з 2 жовтками, додати посічену петрушку, сіль, перець і горнятко сухариків і вбиті білка на шум. Начиняти тією начинкою оселедці, зчипити їх зубочисткою, обтачати в яйці і тертих сухариках і всмажити на товщі, як рибу. Подавати з зеленою салатом і м'ятою картоплею.

Марината з волового м'яса

Потрібно:

- 1 ф м'яса (зразівки)
- ¼ ф сала (солонини)
- 2 ложки масла
- по ¼ ложечки запаху циннаму і гвоздиків
- 4 телячі або свинячі ніжки або 1 ф телячих костей
- 1 лавровий листок
- 2—3 зерна англійського перцю

- 2—3 зерна звичайного перцю
- 2—3 зерна гвоздиків
- 2—3 ложки оцту
- 1 велика морква
- 2 або 3 буряки
- 1 велика цибуля

М'ясо посолити. Сало (солонину) краяти в довгі тонкі пасочки і обтачати в корінні (запах циннаму і гвоздик). Вложити м'ясо до глибокої посудини на гаряче масло й обсмажити на сильному вогні. Коли зарум'яниться, додати телячі ніжки, покраяну моркву, обібрані і грубо покраяні буряки, січену цибулю, лавровий лист, гвоздик, оцет, цілі зерна перцю і це все заллати літрою води. На повільному вогні тушкувати під покришкою, аж м'ясо зм'якне. Виложити на полумисок, щоб простигло. До ніжок доляти ще пів літри води й варити далі аж усе розвариться. Тоді простигле м'ясо пократити в тоненькі платки, виложити на полумисок і заллати перецьженою і перефасованою юшкою. Лишити, нехай застигне. Якщо вживається костей, а не ніжок, тоді розпустити пів пачки білої желатини, намоченої на 5 хвилин у воді і влити до гарячої юшки. З желатиною вже не заварювати. Поставити до холодильника, щоб застигло.

Пампушки зі сира

Потрібно:

- 2 яйця
- 5 унцій сухого звичайного сира
- 5 унцій борошна (1¼ горнятка)
- пів пачки порошку Еткера або 1 ложечка порошку до печення
- 2 ложки молока
- ½ ф товщу

Втерти яйця зі сиром у мішалці (міксері), щоб було розтерте. Муку пересіяти з порошком і додати до сира на переміну з молоком. На розстплений товщ класти ложкою масу і смажити, як звичайні пампушки. Потім посипати цукром і ванілією. Коли хто не любить солодке, можна подавати без цукру.

Примітка: Товщ, уживаний до смаження, злити до глибокої посудини, заповненої до половини зимною водою. Дати застигнути в холодильнику. Тоді всі спалені частинки опадуть, а чистий товщ можна зняти і використати.

Український народний стрій

На Поліссі

Поясна одежа. Колись у давнину на Поліссі вгортались у запаски, як на Гуцульщині. Але того вже ніхто не пам'ятає. Залишилась із того часу лиш „півка“, себто один вовняний прямокутник, що ним вгортається жінка ззаду, прив'язуючи його тасьмою довкруги стану. Зпереду прикриває все попередницею так, що навіть не видно країв „півки“. Це є звичайно лігня й робітна поясна одежа.

Та в загальному на Поліссі жінки носять **спідницю**. Улітку вона з полотна-вибійки або й білого з широко тканим узором. А зимою з вовняної матерії, теж затканої взором. Взір розложений різно на білому полотні: він уміщений на придолі, а нераз ще повторений раз або двічі вище. А на вовняному матеріалі він біжить вузькими смугами згори вниз або тягнеться широкою смугою здовж придолу,

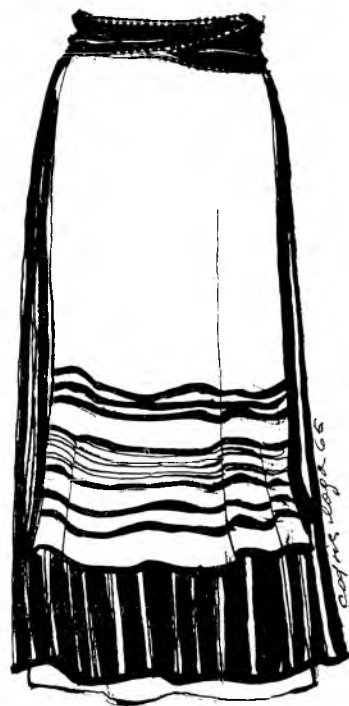
як і на полотняній спідниці. Така вовняна спідниця зветься „андарак“.

Крій спідниці рясний. Однаково — полотняна чи вовняна — зложена ззаду у складки, зпереду гладка. У дівчат сягає до половини литки, у молодиць довша.

Поверх спідниці жінки вдягають **попередницю** (фартушок). Вона є звичайно з білого полотна, прикрашена тканим орнаментом. Взір побудований так, що найширший мотив знаходиться на придолі, а вище нього йдуть смужки в кілька рядів, що сягають нераз і до половини попередниці.

Своїм краєм попередниця значно коротша від спідниці, щоб не закривати її взористого краю.

Корсет. У новішому часі стали носити корсет. Це коротка безрукавка, зроблена з чорного або бурого сукна.

Червона вовняна спідниця, ткани у поздовжні смужки. Біла попередниця із тканим узором і довгий червоний пояс, зав'язаний ззаду.

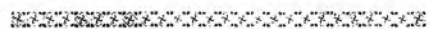
Вона скроєна прямо, але доволі тісно прилягає до стану. Застібується зпереду на гудзики, сягає до бедер. Вго-

Тканий взір із попередниці

рі застібнута аж під лямі так, що на неї викладають комірці сорочки.

Корсет носять у холодніший порі року.

НОВИЙ АЛЬБОМ УЗОРІВ

Українські Народні Вишивки

Видання СУА

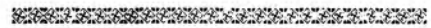
Серія 3

Десять таблиць узорів

Взори з Полтавщини, Київщини,
Буковини, Яворівщини, Гуцульщини

Ціна 2 дол.

Замовляти в Централі СУА

Куховарські назви

Продовжуємо список куховарських назв. Починаємо назви на літеру Г.

Галушки (boiled dumplings), страва з борошна, манних крупів, сиру, картоплі і т. п. Круто змішене тісто, покряпане у формі квадратиків, ромбів, паличок, равне або кидане ложкою, заварене в окропі. Уживається, як: а) додаток до юшок, б) самостійна страва або додаток до м'яса, в) як юшка, коли заварені в ній галушки їдять разом із відваром.

На зах. землях помілково вживають на це назву „клюски“ (польс.), що їй треба уникати. Також треба вживати вислову **галушки литі** замість „ліпане тісто“.

Ганус, аніс (anise) — рослина. Це дрібні, солодкуваті й запашні зерна, що їх уживають як приправу до печива, пидлив і наливки. Ганусівий, ганусівка.

Гарбуз, гор. Гарбузовий (насиння, олія).

Гастрономія — куховарська змілість.

Гастроном — знавець страв. Гастрономічна крамниця — торгівля готовими харчами (delicatessen).

Гвоздіка — гвоздік (clove). Гвоздичний (дерево, олія). Висушені, пахучі, квіткові пуп'янки використовуються для печива, маринад і т. п.

Гірчиця, росл. (mustard). Гірчичний (зерно, олія). Гірчиця столова, чепр. „муштарда“.

Гірчичниця — посуда на гірчицю.

Гомілка — голінка (shank), частина ноги.

Голуб'ятина — м'ясо з голуба.

Голубці — страва, що складається з начинки з рижу або інших крупів з м'ясо або без, заверчені в листки капусти, буряків, шпінату тощо.

Горілка, горілчанний (whiskey) — алькогольний напій.

Прийдіть на імпрезу найближчого Відділу США! Пізнаєте громадську готовість нашого жіноцтва й відчуєте тепло, товариську атмосферу.

Порадник народнього строю

Ще про покрив голови

Запит мішаного хору „Сурма“ в Шикаго поставив рубом питання головного покриву заміжніх жінок (Гл. Н. Ж. ч. 7, 1965) Це ж має велике

1. Квітчаста стрічка служить за головну прикрасу дівчатам на Чернігівщині.
2. Ткана вовняна бинда обводять голову весільної гості на східн. Поділлі.

Headdress for mature women in Ukrainian folk costume

значення! Адже й жінки середнього віку хочуть співати. А як їм чепуритись по-дівочому, коли це не годиться з правилом нашого народнього стилю! Та й приносить шкоду, бо вінок зріле обличчя жінок пристарює.

Тому ми переглянули різні роди головного покриву, що зближені до вінка, але обходяться без квітів. Є ж різного роду кісники, завійки, шапочки, чільця, бинди, що можуть правити за головний покрив для співачок у хорі. Щоправда, це дівочий покрив, але він куди скромніший за вінок. При тому легкий і зручний, не прикриває вух.

З допомогою молодого мисткині Софійки Лади вдалось нам зладити кілька проєктів. На першому рисунку „шапочка“ з парчевої (брокатної) стрічки, як її носять на Чернігівщині. Вона скроена в такий спосіб, що легко поширена догори. Щоб матеріал „стояв“, треба підложити під нього марлю або органтину. Одначе зважати, щоб горішній край був рівний, а не підіймався зпереду догори. Тоді нагадуватиме „кокошник“, що є типово російським покривом голови.

Другий рисунок показує широку вовняну стрічку, ткану у тонкі кольорові смужки. Вона викинчена з обох боків вовняними зубцями в одній красці. Цю „бинду“ можна також підложити марлею. В такий спосіб прикрашають голову на східньому Поділлі.

Обидві головні прикраси ззаду ви-

кинчені кокардою. Звичайно добирають для неї стрічку такої краски, що переважає у wzорі парчі або „бинди“. Кінці кокарди недовгі. „Шапочка“ з Чернігівщини може бути прикрашена квіткою з кожного боку.

Оце були б легкі головні покриви для заміжніх жінок. Але нам треба подумати про очіпки й завої! Про це також подбаємо в майбутньому.

Господарський поради́к

Ще про миття вікон

Дорога тітко Марійко!

Вже давно не було Ваших порад і я стужилась за ними. Хоч не все з них користала, але любила прочитати, що Ви пишете. А тепер хочу поділитись із Вами одним попередженням. Властиво воно не походить від мене, а від мого чоловіка. Від часу коли пішов на пенсію, взяв на себе миття вікон у нашій хаті. Я не перечила, бо вважала, що таке зайняття йому добре зробить. Але не дуже вірила в успіх. А тут показується, що він справляється непогано!

Хоч до миття вікон у мене була спеціальна рідина, щітка на держаку та різні ганчірки, то він придумав свій власний спосіб. Уживає до того літньої води і пом'ятих, намочених газет. (Так, як це ми в краю робили). Спосіб роботи такий: наперед таким газетним квачем він витирає вікно з середини поземним рухом, а потім іншим квачем те саме вікно ззовні доземним рухом. Таким способом покриває цілу поверхню і змиває всі плями й забрудження. Перепочивши хвилину, він те саме робить удруге. І вікно ідеально чисте.

Читачка з Канади

ЧИ ВИ ПРИЄДНАЛИ В ЦЬОМУ РОЦІ ОДНУ ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ?

- Ukrainian Woman -

More Unity Urgently Needed

During her tenure of office as a UNWLA Organization Chairman, this writer has had an opportunity to observe the UNWLA constituency in all its ramifications . . . through the activities of individual members, branches, regional councils and the executive board. What she saw and heard gave her some cause for concern about the future of the UNWLA and the meaning of our organization to the membership.

What does a member seek when she joins the UNWLA? Many join because they have the natural desire of most humans to belong to some group. Others have a sense of identity with their Ukrainian brethren throughout the world and wish to perpetuate our precious cultural heritage and pass it on to our children. Others seek from our organizations something of interest, a challenge, an opportunity for growth and even to speak for us and for helpless Ukrainian womanhood behind the Communist Iron Curtain.

We have seen much effort expended by the central office and the regional councils in setting up scores of projects for the membership, but the fulfillment of these has been hampered for many reasons. One reason is that the branches enjoy a great deal of autonomy, which is as it should be, but unfortunately it often works to the detriment of the organization as a whole. All our branches hold their programs and activities under the aegis or auspices of the UNWLA branches. However, in many cases, the proceeds realized from such events do not enure to the benefit of the UNWLA but to other organizations or pet projects. These branches feel their responsibility to the central organization is ended

when they make their responsibility to the central organization is ended when they make their obligatory payments and contribute a nominal sum to some UNWLA fund. But the great amounts go to their favorite charities because the general membership does not comprehend fully its role in the organization. However, it must be stressed that the UNWLA does not suggest for a moment that members should not support outside charities or worthy projects but if certain members wish to aid a favorite one they could work directly with such a group, outside the UNWLA, either through auxiliaries, special committees, etc. But charity begins at home!

Still other branches collect money over the years and keep it lying fallow instead of investing it in some worthy UNWLA projects. This does not include money used for benefit funds for members.

Then there are branches as a treadmill, who continue with programs which are ineffectual, instead of participating in new and stimulating ones. Others squander their efforts on activities which do not serve much purpose.

Then, some American branches are just not interested in what is taking place in enslaved Ukraine or in the status of our indigent and ill displaced persons who are dispersed all over the world. Are we to forget about these less fortunate ones, does our charity have boundary lines? (Hadassah, for example, the world's largest women's Zionist group, not only informs its membership about current national and international events, but it attempts to engender within members a deeper understanding of their Jewish

heritage. Also, it prides itself that its 1350 chapters "dream of oversubscribing" their quotas to meet the annual nine million dollar budget for projects in Israel and for Jews in the diaspora.)

Therefore, as they see other women's organizations surging ahead in membership, with their own buildings, old folks' homes, educational, social and welfare programs, more and more UNWLA members are becoming alarmed at the lack of unity among segments of our membership. We "Soyuzanky" are proud of belonging to the UNWLA, else we would not be members. But we must recognize the necessity for cooperation with the central office and the imperative need for building a strong united organization with a common goal instead of each branch sprouting off on its own. The UNWLA cannot achieve the broad objectives and ideals desired by us all if the branches do not cooperate with headquarters in implementing its projects. We must realize we are not private clubs . . . WE ARE COMPONENT PARTS OF A WHOLE!

What could some of these projects be? Many of those we have at present could be continued, but others could be initiated into a broad-scale program. To list a few possibilities:

— we could strive further to preserve our cultural heritage and make it a part of the American cultural pattern by greater participation in local American community programs;

— establish a social service program to aid the poor, sick and elderly, and act as a source of information and aid for people who do not speak English well or who need help in an emergency . . . members could receive some preliminary social

Mrs. Oresta Karalash, President of 58 UNWLA Branch in Detroit, Mich.

THE PRESIDENT OF UNWLA BRANCH 58

Mrs. Oresta Karalash, a native of Canada, was born in Toronto, where she attended both English and Ukrainian schools. Her grandparents emigrated to

welfare training and also could join such groups as the American Women's Voluntary Services or others to prepare themselves;
— eventually establish an old folks' home;

— get offices or a building in New York City;

— increase our public relations possibilities, to make the work and objectives of Ukrainian women better known;

— combat Russification thru a central plan to be executed by the regional councils in the branches, and correct misinformation about Ukraine in the press, textbooks, etc. (this would require qualified help);

— increase our educational program and scholarships not only to our own members but to women in general, which might lead to our obtaining government grants if we administered the programs successfully;

— build a youth movement among older girls and young women to groom them for future leadership in the UNWLA;

— when more young women come in, inaugurate sports programs, with competition in tennis, bowling, swimming, volley ball, etc.

Canada from Lobyanka, in the region of Zbarazh, Western Ukraine. The parents of Mrs. Karalash were raised in Canada. Everyone in Toronto knows the Woloshyns. Mr. Roman Woloshyn works for the Ukrainian National Organization (UNO), and Mrs. Woloshyn is an active member of the Ukrainian Women's Organization of Canada.

Oresta Woloshyn completed Dominion Business College, and while in school belonged to the Ukrainian Youth Association (MUN), where she served as secretary of the Executive Board. She also belonged to the Ukrainian Dance Ensemble in Toronto. The marriage of Oresta Woloshyn and Donald Karalash took place on September 15, 1956.

The young couple settled in Detroit, where Mrs. Karalash joined UNWLA Branch 58. Her special interest was Ukrainian

Once a broad-scale program is formulated, a system could be devised for raising the necessary funds through a branch quota system, based on number of members, etc. Also, the UNWLA should receive a tax-exempt status which could be effective in every state where it has a branch.

In conclusion, the future of the UNWLA depends on each and every one of us and on our determination to help our organization meet its primary objectives. We must forge closer links among the central office, the regional councils and the branches and not work at cross purposes, but in unison with the overall policies and objectives of the UNWLA.

It is with this resoluteness that we should approach the 40th anniversary of the UNWLA. In strengthening its organizational structure and in cultivating a unifying relationship, we will be able to become a vital and decisive force in the Ukrainian and American communities.

Mary Dushnyck,
Organization Chairman

embroidery, and she soon got the other Branch members interested in this fascinating hobby. With the assistance of her mother-in-law, Mrs. Karalash demonstrated the basic techniques to the members, and soon each woman had a beautifully embroidered blouse of her own making.

Mrs. Oresta Karalash has quickly won for herself the admiration and acclaim of all members of Branch 58. Although she is the busy mother of three children, she always manages to find time for Branch affairs and eagerly tackles new undertakings.

A report of Branch 58 activities in the past year is presented separately in this issue.

REPORT OF UNWLA BRANCH 58

In December 1964 the new officers of our Branch were elected. The new president is Oresta Karalash; vice-president Mary Hradovsky; corr. secretary Nell Sosnovsky, rec. secretary Olga Solovey; treasurer Nell Martyn; historian Helen Sedorak.

On December 18 a group of our members sang Ukrainian Christmas carols at the Lincoln Park Women's Club in conjunction with Mrs. Anastasia Volker's presentation of "Christmas in the Ukraine."

Plans were made to start a library for the use of our members. One of the books purchased this year was the "Cookie Cookbook," published by the Lincoln Park Women's Club.

At the February meeting, plans were made for a magic show to be held in March. Also button covers were passed out to members for embroidery. These covers would be used at the UNWLA 40th Anniversary Banquet. Our group embroidered 70 button covers, with Mrs. Joan Gardy and Mrs. Nell Martyn doing the greatest number of them.

Most of our members attended the Banquet celebrating the 40th anniversary of UNWLA held at the Pick Fort Shelly Hotel.

Our Magic Show of March 28

was held at the Ukrainian National Temple. It was very well attended (200 people) and a good time was had by all.

On April 3 and April 10 our Chapter sponsored "Pysanka" Demonstrations at the Our Lady of Perpetual Help Social Hall. Mrs. Anastasia Volker demonstrated the art of making "pysanky" along with Mrs. Olga Karalash (the mother-in-law of our President). Our members and ladies from the church guided the children as they all made "pysanky" of their own. The enthusiasm of the many persons present was overwhelming.

At our May meeting, Mrs. Stella Fedyk and Mrs. Donia Demray started our Chapter on a very important and eagerly awaited project. Under their guidance we are making Ukrainian blouses. These blouses will be very useful to us at future affairs.

On June 24, our Chapter went to the Top Hat Supper Club for dinner; we had a group of 20 ladies (even some inactive members joined us) and had a wonderful time.

Olga Solovey, Rec. Sec'y

A HOME FOR THE ELDERLY IN TORONTO

In 1964 a Home for the Elderly was opened in Toronto, Canada. The Home is sponsored by a private organization, headed by Mrs. Eugenia Pasternak. Funds for the purchase and upkeep of the Home were donated partly by the Ukrainian community, and partly by the Canadian Bureau of Social Welfare. Thirty elderly people live in the Home.

OUR LIFE

Edited by Editorial Board

Published by the Ukrainian

National Women's League

of America, Inc.

4936 N. 13th St.

Philadelphia 41, Pa.

CONVENTION COMMITTEE NEWS

In connection with the Discussion Evening which will be presented on November 26, 1965 in the Ukrainian-American Institute in New York, UNWLA Branch 72 will greet all Convention delegates and guests at a social tea. The officers and members of Branch 72 also extend a sincere welcome to all conventioners to visit them at their Branch quarters.

*

A Youth Session will be held on November 27 at 2 p.m. Miss Katherine Sharabura of UNWLA Branch 72 will deliver a speech entitled: "Become acquainted with your ancestry." We sincerely request members of Branches 53, 72, and 85 to attend.

*

On November 27, at 7 p.m. a banquet will be held in the Statler Hotel. We are expecting prominent speakers from the American women's organizations to attend. Invitations have been issued to Sen. Margaret Chase Smith; Mrs. A. Schuler, President of the International Women's Council; Mrs. S. Robbins, President of the National Women's Council; and Mrs. W. Hasebroock, President of the General Federation of Women's Clubs.

We especially request the members of the above-named Branches to attend.

Irene Padoch, Chairman

THE PRESIDENT OF THE GENERAL FEDERATION OF WOMEN'S CLUBS

Mrs. William H. Hasebroock, West Point, Nebraska, President of the General Federation of Women's Clubs, is the answer to a club president's dream. If the musicians should fail to appear, Mrs. Hasebroock can easily take over, for she is a concert-trained musician with a beautiful coloratura soprano voice. Then, too, if the parliamentarian doesn't show up, Mrs. Hasebroock is an expert parliamentarian and is

**Mrs. William Hasebroock,
President of GFWC.**

the immediate past president of the National Association of Parliamentarians. All this, plus the ability to express herself well, a warm and sincere personality, and extreme good looks we find in Mrs. Hasebroock.

A dedicated club worker, Mrs. Hasebroock has had extensive experience with Federation activities and civic organizations. Past President of the Nebraska Federation of Women's Clubs, Mrs. Hasebroock has served the General Federation as Music Division Chairman, Public Affairs Department Chairman, Fine Arts Department Chairman, Recording Secretary, Third Vice President, Second Vice President, and First Vice President. She has also occupied the posts of Vice President of the Mississippi Valley Conference, Vice President of the National Past State Presidents' Group, and President of the Mid-Century President's Club.

Mrs. Hasebroock travels a great deal to promote the work of the Federation and one of her hobbies is collecting a ceramic tile from each state, in anticipation that she will "front" her recreation room fireplace with the same. She says that her hobbies are two — "music for spiritual and emotional solace, and work for pent-up energy." The latter is evidenced by a beautiful rose garden, one of the choice spots in West Point.

У СОРОКЛІТТЯ

Дня 26. листопада ц. р. почне радити в Нью Йорку XIV. Конвенція Союзу Українок Америки. Вона буде ювілейна, бо відбудеться в 40-ліття заснування США. Отже проведе підсумки цього довголітнього шляху.

Союз Українок Америки належить до небагатьох організацій, що — засновані з малих початків — встоялися при своєму проводі й програмі. Це є великим досягмом при близькості емігрантського ґрунту та бурхливих переходах нашої історії. Крок за кроком ця організація розвивала свої сили і виросла разом із своїми членами.

Сьогодні вона вже займає своє місце в українсько-американському житті. Розгалужена в 17 стейтах Америки, оперта на 7 Окружних Радах і 89 Відділах США вона представляє великий громадський потенціал. Численні акції й почини, тісні зв'язки з американським світом, етнографічний музей, власний будинок Централі — це досяги того 40-літнього шляху, що окреслюють обличчя США.

Але найбільш цінною рисою того громадського організму — це те, що він створився самостійно. Хоч опертий на молодому, недосвідченому членстві — Союз Українок Америки ріс і вчився на своїх досягах і помилках. При якій небудь допомозі ззовні він пильно стежив за тим, щоб це не призвело до якоїнебудь залежності.

Це найкраще відчула Світова Федерація Українських Жіночих Організацій. Своє постановня завдячує Світовому Конгресові Українського Жіноцтва, скликаному в 1948 р. у Філадельфії. Тут Союз Українок Америки подав ініціативу, що знайшла відгук серед організованого жіноцтва в інших країнах.

Два Крайові З'їзди

Мабуть не випадково сталося, що в недалекому відступі часу радили на американському континенті два жіночі Крайові З'їзди. Першою була Річна Конференція Українського Золотого Хреста у днях 25 і 26 вересня ц. р. у Шикаго, а дещо пізніше ХХІ. Крайова Конференція Організації Українок Канади у днях 6.—8. жовтня у Вінніпегу. Ця остання була ювілейною, бо получена з 35-літтям організації.

Обидві організації мають багато спільних моментів. І то не тільки спільне ідеологічне підложжя, з якого вирости і що є головною і найсильнішою їх рисою. Ідея українського націоналізму натхнула їх 30 літ тому і допомогла їм перейти крізь усі труднощі громадського шляху. Але учить їх і багато дрібніших прикмет. Вони постали в одному й тому ж часі, спираючись на молодому патріотичному членстві, що прибуло за океан по І. світовій війні. Вони провели ті самі акції й кампанії, як допомогу політ'в'язням і інвалідам, збірки для УВО, допомогу Карпатській Україні. По акціях і потрясеннях війни вони також включились в допомогу скитальщині та переселенню.

Різнить їх тільки розмір роботи. Організація Українок Канади численніша завдяки більшій можливості еміграції до Канади в тому часі. Через те в неї сильно розгалужена робота, власний журнал і видавництво, представництво в Нац. Раді Жінок Канади та ювілейний збірник „На службі народові“. Український Золотий Хрест не має такого надбання. Але віддане членство й підсумки проробленої праці управляють його становити поруч найбільшої жіночої

організації. І тому можна ці З'їзди зіставити разом.

Їх програма говорить багато досвідченому читачеві. На Річній Конференції Укр. Зол. Хреста темою нарад були зв'язки з українськими й загально-американськими жіночими організаціями. Це значить, що організація змагає до поширення контактів, таких потрібних українській спільноті. Також намічено опрацювати статут УЗХ, що впродовж більш як 30-літнього існування вимагає обнови.

Крайова Конференція Організації Українок Канади — ювілейна. Тридцятьп'ять літ спільного шляху — зобов'язують членок. Із тим була сполучена відзнака ОУК для членок та святоче відмічення 35-ліття, що сталося на Конференційній Вечері, влаштованій з цієї нагоди. Промови сенатора Павла Юзика, голови ОУК Стефанії Савчук і привітання М. Плав'юка, голови Президії УНО — присвячені тим роковинам. Таке вдовolenня з пройденого шляху дає запоруку дальшого успіху.

Для обговорення актуальних справ влаштовано дискусійний панель на виховно-організаційну тему. Це дозволило розглянути теперішні методи праці й пошукати нових напрямних і засобів.

Не маємо змоги подати цілого перебігу обох Конференцій. Але з кількох точок програми та характеру З'їзду вже можна бачити ріст і прямування тих організацій. Вони розбудовуються в різних напрямках, пильно дбаючи про всесторонність і рівень роботи. Зростає їх членство й досяги, а їх позиція в громаді міцна й обґрунтована.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій разом із ни-

П-ті Стефанія Савчук
Mrs. Stefania Sawchuk, President of
Ukrainian Women's Organization in
Canada and WFUWO-s Vice-Presi-
dent.

ДОВГОЛІТНЯ МІСТОГОЛОВА СФУЖО

Саме тепер, коли Організація Українок Канади святкує своє 35-ліття, Світова Федерація Українських Жіночих Організацій з особливим признанням повертає свій погляд у бік нашої там місто голови — Стефанії Савчук. Вона стала місто головою СФУЖО в 1957 р., отже вже 8 літ заступає Управу СФУЖО у своїй країні.

Про громадський шлях Стефанії Савчук подав „Жіночий Світ“ (ч. 6, 1950). Там читаємо про її початкові кроки в Торонто, де подружжя Савчуків осіло в 30-тих рр. Там вона клала підвалини під Організацію Українок Канади ім. Ольги Басараб. Із жіночих гуртків при Стрілецькій Громаді творились Відділи цієї організації. Своім відданим прикладом і пал-

ми переживає ці важливі хвилини. Організація Українок Канади належить до членів-основників СФУЖО, а Український Золотий Хрест приступив у 1949 р. до СФУЖО. Отже ці організації співтворили Федерацію від початків. Разом із СФУЖО привітали ці З'їзди й інші складові організації СФУЖО, розкинені по вільному світі. Ріст кожної з них є цінним вкладом у надбання нашого жіночого руху.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛИСТОПАД, 1965

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СФУЖО

З ініціативи й фундації радної м. Дітройту Марусі Бек створено при СФУЖО літературну нагороду для жінок-письменниць. У виконанні цієї постанови проголошуємо оцим

VII. Літературний Конкурс СФУЖО

Предметом Літературного Конкурсу є гумореска або гумористичне оповідання. Побажано було б, щоб твір мав тему з жіночого життя.

На нагороду призначено по 100 дол. за два рівнорядні твори.

Учасницями Конкурсу можуть бути жінки-письменниці або всі, що хотіли б ними бути.

Реченець Конкурсу — 31. березня 1966 р.

Конкурсні твори слід надсилати у трьох примірниках під псевдонімом, подаючи справжнє прізвище автора у запечатаній коверті, на адресу „Жіночого Світу“, з допискою: „Для Комітету Літературної Нагороди“.

Woman's World, P. O. Box 791, Winnipeg, Man., Canada

ким словом закривала Стефанія Савчук членок до гуртування і праці. У найтруднішому часі фінансової депресії вона втримала Відділи в активності.

Коли Організація Українок Канади вибрала свою Центральну Управу, Стефанія Савчук стала її місто головою, а незабаром увійшла до президії Українського Національного Об'єднання Канади. В одній каденції виконувала обов'язки голови Провінційної Екзекутиви УНО. Тепер очолює Організацію Українок Канади вже 11 років.

Поza своєю організацією Стефанія Савчук проявила себе в інших ділянках. Впродовж 13 років вона працювала як учителька в Рідній Школі і є місто головою Вид. Спілки „Новий Шлях“. Очолювала різні комітети для відзначення роковин, підготовки з'їздів, вшанування видатних постатей. Має за собою численні виступи, промови чи провід різних конференцій, з'їздів і конгресів. Згадати хоч би її промову „Новоканадійці, як активні члени в наших організаціях“, виголошену на З'їзді Нац. Ради Жінок Канади в 1956 р. у Торонто.

Велику частину своєї активності Стефанія Савчук присвятила розбудові впливів СФУЖО в Канаді. Вона є членом Фінансової Комісії СФУЖО від початку її заснування, очолювала комітети підготовки Передконгресової Сесії СФУЖО, Конференції Управи СФУЖО в Торонто в 1962 р., відмічення 15-річчя СФУЖО там же. Членкою-прихильницею СФУЖО стала від початку і дбала про поширення цього гурта.

Не даром президія Комітету Українців Канади на VII. Конгресі у Вінні-

пегу 1961 р. в часі Шевченківського здвигу і відслонення пам'ятника наділила її Шевченківською медалею та грамотою за визначні заслуги для української спільноти в Канаді. Цим її осягом гордиться все українське жіноцтво, а зокрема Світова Федерація Українських Жіночих Організацій.

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

З приводу смерті бл. п. Богдана Мельника висловлюємо найсердечніше співчуття його дружині п-ні Брониславі Мельник, великій прихильниці СФУЖО та замість вінка пересилаємо 15 доларів на видавництво бюлетеня „Українка в світі“

Олена Залізняк
Анастасія Лебідь
Софія Барабаш

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Романа Карпінського складаю 5 дол. на Орг. Фонд СФУЖО

Анна Ганьківська, Торонто

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської, матері редакторки Нашого Життя, разом із глибокими висловами співчуття складаю 5 дол. на Орг. Фонд СФУЖО

Марія Солонинка, Торонто

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 5 дол. на Видавничий Фонд СФУЖО

Емілія Прибитківська
Іслінгтон

Два рази дає, хто скоро дає!

НАШИМ МАЛЯТАМ

Як мандрували Богданкові книжки

День сьогодні видався чудовий. Небо синє, лише де-не-де пропливають легенько маленькі хмаринки. Сонечко щедро сипле своє золоте проміння та робить ще більш гарними й привітними кольорові осінні убори дерев. На сонці, під вітром, тріпочуть жовті листочки берези, червоне та помаранчеве кленове листя, а на газонах у парку та перед домами всіма кольорами майоріють айстри та хризантеми. Навчання в школі закінчилося й Богдан поспішав додому. Гордо він ніс в одній руці свої нові підручники, що тільки вчора йому купила мама, а в другій тримав новий гарний м'яч.

Так цікаво буде гратися в м'яча з Івасем, сусідським хлопчиком. Але він мусить зпочатку зробити свої шкільні завдання, бо вже ж він не першокласник і вчителька дає їм роботу до дому. А як закінчить свої вправи, то побіжить з Івасиком до парку. Там такі широкі гарні стежки, де дуже зручно бавитися.

Вже недалеко від дому зустрів він Івася і хоч хотілось Богданкові бути чемним і вчасно повернутися до мами, але всі добрі наміри забулись в одну мить.

Тут на затишній вулиці теж було цікаво бавитись, ось тільки, де б покласти книжки? Богдан оглянувся навколо. Коло хідника стаяло чийсь авто. Недовго думаючи хлопець поклав книжки на авто і весела гра почалася. Непомітно проминуло півгодини в біганині та гонитві за м'ячем. Тут Богдан пригадав свою обіцянку мамі ніколи ніде не затримуватися після навчання в школі та вчасно приходити додому, де його чекає обід.

— Гей, Івасю, годі вже! — гукнув він до товариша. — Через дві години чекай мене в парку, а зараз я мушу йти додому пообідати та робити свої лекції.

Богдан підхопив м'яча та побіг за книжками, але — що це? Авта не було. Воно від'їхало, а з ним і Богданкові книжки. Шофер, видно, не зауважив, що ззаду притулилися на його авті чийсь книжки. Хлопець мало не плакав, що робити, де шукати їх? Пригадав, що книжки надписані. Може якась добра душа знайде їх та поверне.

Сумно хлопчик повертався додому. Мама відразу помітила, що

Ганна Черинь

ЧЕМПІОНИ

Три сороки й три ворони
Завзялись на перегони:
Тричі навкруги двора
Хто скоріше? Кра-кра-кра!
Наче напнуті вітрила,
Розпустили чорні крила.
Раз-два-три! Злетіли вгору,
Замели все сміття з двору.
Пролетіли трохи, поки
Не втомилися сороки.
От, сороки на калині,
А ворони — на дубині
Сіли трохи відпочити
Та й одні одних дрочити.
— Всім відомо, що ворони
Все на швидкість чемпіони.
— Це неправда! Ми, сороки,
Всюди перші без мороки!
— Ви моторні, зразу видко:
Красти вмiєте ви швидко!
— Ви, ворони, варті слави
Як забудьки і роззяви!
— Ви ледачі! — Ви не краці!
— Нерозумні! — Непутящі!
Полетіло чорне пір'я,
Чорне пір'я на подвір'я!
Так сварились чемпіони —
Три сороки й три ворони.
Ну і що ж? Вони в змаганні
Опинилися останні!
Змагунів усіх крилатих,
Голосних та язикатих,
Не втомившись ні трішки,
Перегнала курка —

пішки.

щось трапилося. Вона запитала Богданка, чом він спізнився. Довелося хлопцеві все розповісти! Завжди привітне та всміхнене обличчя мами захмарилося. Вона не докоряла Богданкові, бо бачила, що й так він дуже засмучений. Трохи надумалась та сказала:

— Трудно сподіватися, щоб книжки повернулися. Доведетьсядесь ще пошукати додаткової роботи, щоб знову їх купити тобі, а покищо сідай обідати та опісля підеш пошукати, де б на сьогодні позичити їх у товаришів, бо лекції ти ж мусиш, так чи інакше, зробити.

Богданкові було соромно, що бідна мама знову мусить більше працювати через його недбалість. Ось уже третій рік, як нагло вмер тато, а тепер їх тільки двоє на цілім світі. Мама багато працює, щоб утримати себе й хлопчика.

„Е-е-х, який же я дурний!“ — подумав хлопчик та несміливо обіззався:

— Мамусю, я ж надписав книжки, може хтось поверне їх... Там і моя школа й адреса наша зазначені...

Після сбіду пішов до товаришів, щоб позичити книжки й виконати свої завдання. Та дарма! Ніюдин із товаришів ще не встиг закінчити своїх лекцій, так і повернувся хлопець ні з чим. Але

У ЛИСТОПАДІ

Нехай і дощ і мряка,
хай вітер завиває,
негода аж ніяка
хоробрих не злякає.

Іде військовим кроком
школяриків громада,
дiзналися у школі
про Свято Листопада.

Дай, Боже, дітям сили
дай трохи підрости ще,
і прапор український
підняти якнайвище.

Л. Г.

вдома його на ганку зустріла бадьора, весела мама.

— Ну, синочку, на цей раз ти щасливий. Твої книжки вже вдома. Вони тільки зробили подорож, проїхалися „зайцем“, без квитка, як сміючись сказав мені шофер. Коли він виходив з авта, то помітив, що щось застрягло між „фендером“*) та покришкою. Це й були твої книжки, що під час руху авта зсунулись додолу та застрягли там.

Богданко аж підскочив з радо-

сти, міцно поцілував маму та потихеньки їй сказав на вухо:

— Мамусю, обіцюю тобі ніколи ніде не затримуватися після навчання, а приходитиму завжди просто додому. Вибач, моя любя!

А на другий день уже вся Богданкова кляса знала, як його книжки мандрували без квитка „зайцем“.

Н. Наркевич

*) Фендер — це забороло, що зберігає авто проти зудару з другою машиною. Це термін англійський.

Пустотливі мавпи

(Китайська казка)

Один старий чоловік ішов до міста з двома кошиками соломяних капелюхів на хоромислі через плече. Він сподівався в місті продати їх. На половині дороги він утомився, спустив додолу кошика з плечей і сів під деревом відпочивати. Він був такий старий і такий утомлений, що й не зоглядівся, як заснув.

В цей час стара мавпа вивела цілу зграю малих мавпенят на прогулянку. Стара мавпа зауважила кошики з соломяними капелюхами під деревом і старого чоловіка, що спав сидячи, спершись на дерево. Мавпа також зауважила, що на голові у нього був соломяний капелюх. Маленькі мавпи теж незабаром помітили старого чоловіка і кошики з капелюхами.

Стара мавпа дістала з кошика одного капелюха і надягнула собі на голову, так само, як старий чоловік носив капелюх. Коли маленькі мавпи побачили, що стара мавпа одягнула капелюх, вони всі зробили те ж саме. Всі повдягали капелюхи.

Стара мавпа полізла на дерево в капелюсі. Маленькі мавпи й собі полізли за нею на дерево. Вони дивилися одне на одного і скакали з гілки на гілку. Гупорили, пишчали і сміялися, аж поки не розбудили старого чоловіка. Старий чоловік відкрив свої очі.

— О, Милостивий!

Його кошики були всі пусті. Він зірвався на ноги і почав шукати праворуч, ліворуч. Але ка-

пелюхи зникли і жадного сліду по них він не міг знайти.

Коли мавпи побачили, який був розгніваний старий чоловік, вибухнули сміхом. Старий чоловік подивився вгору і побачив, що всі мавпи мають на головах його

капелюхи. Так ось куди вони поділися!

Старий чоловік був дуже розгніваний. Він повів рукою до мавп і крикнув:

— Ви злі мавпи! Віддайте мені зараз же мої капелюхи!

Але мавпи гомоніли поміж собою і скакали з гілки на гілку. Жадна з них і не думала повернути старому чоловікові капелюха.

Старий чоловік гнівався все дужче й дужче. Він махав до них руками і кричав:

— Ви злі створіння! Якщо не віддасте мені капелюхів, я поволою багато з вас і покараю!

Мавпи копіювали всі його рухи і не віддавали назад капелюхів. Старого чоловіка охопила злість. Він махав руками, бігав у розпуці і кричав:

— Ви віддасте мені мої капелюхи, чи ні? Якщо не віддасте, (Докінчення на ст. 32)

Коли маленькі мавпи побачили, що стара мавпа одягнула капелюх, вони всі зробили те ж саме.

Вісті з Конвенційного Комітету

Конвенційний Комітет уже доповнився відповідними **Комісіями**. Його Екзекутива складається з — мгр. Ірини Падох, голови п-ні Катерини Пелешок, місто голови, Ірини Гентош, секретарки і Марії Ржепещької, касієрки. Сюди належить також п-ні Наталія Чапленько, голова Окр. Ради. Бенкетову Комісію очолює п-ні Варка Бачинська, Реєстраційну Комісію п-ні Оксана Рак, Комісію Пропаганди п-ні Марія Душник, Пресову Комісію п-ні Олена Процюк, Комісію Виставки п-ні Марія Ржепещька.

Дня 26. листопада увечорі в Українському Інституті Америки відбудеться дискусійний вечір на тему „Зберігаймо українську субстанцію у вільному світі“. Про розвиток українського поселення та можливість його росту гово-ритиме мгр. Іванна Рожанковська, а про завдання української жіночої організації в тому напрямку мгр. Ірина Пеленська. У дискусії зможуть висловитися всі присутні. У перерві 72 Відділ США прийма-тиме гостей чаєм.

Конвенційна Книжка XIV. Конвенції подає **історію Союзу Українок Америки за 40 літ**. Її зладила на підставі архіву організації п-ні Лідія Бурачинська, редакторка Нашого Життя. Цей перегляд доповнять короткі історії Окружних Рад та Відділів США. Звідляки тому книжка стане дже-релом до історії жіночого руху в Америці.

Дня 27. листопада по полудні відбудеться окрема: **Сесія Молоді**. Тут п-на Катерина Шарабура, членка 72 Відділу США говоритиме англійською мовою, а п-на Оксана Драган українською мовою на тему „Пізнай корінь свого походження“. У дискусії зможуть висловитись усі присутні. Запрошується членство Молодечих Відділів Нью Йорку й околиці до численної участі.

Вітаємо!

У міжчасі дістали ми знов списки новоприєднаних членок у Відділах, що належать до округ, а не встигли на час їх прислати. Хоч ми вже зробили обчислення за останній рік, проте приєднаємо їх ще, щоб дати їх Окр. Раді при-знання за цей осяг.

А всіх членок із тих Відділів щиро вітаємо в наших рядах!

19 ВІДДІЛ США, АМСТЕРДАМ, Н. Й.:

Ольга Вересюк
Євгенія Дулиш
Марія Комар
Теодозія Кривулич
Софія Ліщинська
Марія Мельник
Стефанія Пашак
Марія Труфин
Клявдія Федорончук
Стефанія Яремшин

Слава Кравчук
Надія Лодинська
Оксана Шумило

78 ВІДДІЛ США, ВАШІНГТОН, Д. К.:

Марія Галушинська
Анна Гімчак
Катерина Данкевич
Євгенія Єнсен
Донна Калин
Ольга Лак
Христина Пацлавська
Ольга Рибак
Анна Сабчак
Марія Сербин
Люба Терпак
Олена Федьків

ЕКЗЕКУТИВА США

34 ВІДДІЛ США, КОГОВЗ, Н. Й.:

Ніна Левицька

66 ВІДДІЛ США, НЮ ГЕЙВЕН, Конн.:

Стефанія Захаріїв
Катерина Коноп

МІЖНАРОДНИЙ КОНГРЕС У НІМЕЧЧИНІ

У квітні ц. р. відбувся в Бонні Жіночий Конгрес Спілки Німецьких Біженців з участю представниць інших народів та екзильних груп. Об'єднання Українських Жінок Німеччини ре-презентувала п-ні Олександра Бойко-Сулима та Олександра Степанюк. Те-мою конгресу були права людини, об-говорені в доповіді „Міжнародні ос-нови людських прав“.

Представниці ОУЖ мали змогу на-в'язати цінні зв'язки і знайомства. Про діяльність ОУЖ і значення СФУЖО вони інформували на прийнятті у дру-жини президента п-ні Любке.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У списку новоприєднаних членок у вересневому числі подано помилково, що 8 нових вичислених там членок вступили до 23 Відділу США, тоді коли вони стали членками 26 Відділу США у Дітроїті. За недогляд перепрошу-ємо.

У статті Романа Міхняка „Складни-ки відживлювання“ в тому ж числі пропущено у реченні про вживання цукру — заперечення. Повинно бути: „Тростинний або буряковий цукор у більшій кількості не є корисний для організму“, а без малого слівця не це твердження звучить інакше. За недогляд перепрошуємо.

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Побільшити куток „Нашим малютам“ Журнал є гарний і дуже цікавий. Є дуже помічний у багатьох ділянках жіночої праці й життя.

Як учителька висловлюю прохання — побільшити куток „Нашим маля-там“. Дайте матерям в руки те, що є найважливіше для дітей — друк рід-ного слова.

С. Ваврик, Аделаїда, Австралія

Дня 27. листопада увечорі від-будеться **бенкет**. На ньому буде-мо вітати визначних промовців — п-ню А. Шулер, голову Міжнар. Жін. Ради, п-ню С. Робинс, гол-ву Нац. Ради Жінок Америки, п-ню М. Гезебрук, голову Ген. Федерації Жін. Клюбів та проф. Романа Смаль-Стоцького. Споді-ваємось численної участі нашото гвльонель Ірина Падох, голова

Щасти їм, Боже!

Дня 4. вересня 1965 р. пластунки Дітройту переживали родинне свято: їх подруга Христя Макар виходила заміж! А Союзянки ділили радість її матері п-ні Ольги Макар, членки Гол. Управи СУА!

Вінчання відбулося в укр. католическій церкві Непорочного Зачаття. Тут о. Пашак навіки сполучив долю молодого Христі Макара із молодим Осипом Пареллем. Згодом відбулось прийняття при участі около 250 осіб. При дверях залі батьки молодого інж. Модест і п-ні Ольга Макар зустріли молодят хлібом-сіллю, що лежали на присланому з України чудовому рушнику. Небуденним у цьому весіллі була програма, присвячена молодим, що її виконали товаришки-пластунки. А її вчителька присвятила їй вірш, що звучить як пісня:

ХРИСТУНЯ

Мой учениці Христі Макара
з нагоди вінчання присвячую.

Небо хмариться чорними грозами...
Сіра сталь не відступить подолана...

Сірі очі — сталь гартована.
Чорні — пахнуть громами.

Сонце — влада життя на землі.
Сонце любить простори й блакить,
любить буйну плодючість рілля
й найніжнішої юності мить.

Гріє землю тепло
ясносаянее,
русі коси дівчат
осаяні...

Усміхнулася неба блакить
до Христуни в народження мить.

Усміхнулася із гір —
із Карпат...

Щедрий дар —
промінь синій
верховіття смерек понесло дитині.

А назвали дитя те
Христиною,
щоб могло римувагись
з Україною.

Зірка — погляд її
небо чистее,
усміх —

заба роси в полонині...

Пісчею рідною
ніжною

Виростала вона на чужині.

Чи то дощ моросить дрібно січений,
чи тумани впадуть на дороги,

чорний сніг перемелений
облипає колеса, пороги...

Та Христуня весною цвіте,
їй щастя віночки плете.

„Верховино, світку ти наш...“
співала мати Христині,
і вся душа тремтить у тузі

несе любов Україні.

Блакить очей п'є пісню цю
як квітка росу в лузі.

Пісня матері —

струни Божії,

АМСТЕРДАМ, Н. Й.

Річні збори 19 Відділу СУА

Дата: 20. лютого 1965 р.

Збори відкрила голова п-ні Ольга Жиглевич.

Президія зборів: п-ні Іванна Бучак, голова; п-ні Ольга Лаба, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні Стефанія Боднар, секретарка, п-ні Марія Хромовська, касієрка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Впродовж року відбулося 9 засідань Управи й одні ширші сходи. Дня 9. травня відвідала наш Відділ п-ні Олена Лотоцька, голова СУА. З Управою вона розмовляла під час обіду в домі нашої секретарки п-ні Стефанії Боднар. Загал членок і громадянство зустріло голову Централі в Укр. Гор. Клюбі. Дня 17. травня голова п-ні Ольга Жиглевич їздила на Окр. Свято Героїнь у Бофало.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Виставка народного мистецтва під час бенкету Шевченківського Комітету в Укр. Гор. Клубі. Така сама виставка в Ситі Голл на запрошення мейора міста. В двох днях багато американців її відвідало (17. і 18. квітня). Дня 10. травня Свято Матері. Пластову молодь приготувала п-ні Ольга Лаба. Дня 20. вересня відбувся пікнік у Бродалбіні. Добірний буфет і гарні фанти причинилися до доброго приходу.

в) Виховна: Дня 26. вересня 1964 р. відбулося перше зайняття Світлички в присутності о. пароха Л. Ліщинського, голови Відділу і провідниці Світлички (пп. Стефанії Баб'як і Ольги Лаба). Приміщення в Укр. Горож.

у просторах безкраїх чужини,
тче мереживо міцно сплетене
із любови

до Батьківщини.

Марія Гарасевич

Христя Макар з успіхом закінчила Школу Українознавства та її Вищі Курси з правом навчання. Обидвоє молоді студіювали економію й закінчили її, а Осип Парелл продовжує студії права. Щасти їм, Боже, бути гарним подружжям!

Клубі дістали ми даром. Діти сходилися там раз на тиждень, у суботу, від 2—4 години. Діставали даром перекуску. Кошти покрила Управа і п-ні Баб'як. Дня 30. листопада діти Світлички (в числі 12) відіграли сценку Катерини Перелісної „Чарівний Перстень“.

г) Сусп. опіка: Референтка відвідувала хворих членок. Вислала побажання п-ву Жиглевичам у 25-ліття їх подружжя. На фонд збереження архіву УСС членки зложили 20 дол., на англійській мові видання до американських шкіл дали 15 дол.

Контр. Комісія: На внесок голови п-ні Ольги Олійник ухвалено одностайно абсолюторію уступаючій Управі.

Нова Управа: п-ні Стефанія Боднар, голова; п-ні Іванна Бучак, містоголова; п-ні Михайлина Юрчик, секретарка; п-ні Марія Хромовська, касієрка. Референтками стали: п-ні Ольга Жиглевич, організаційною; п-ні Софія Бішко, культ.-освітньою; пп. Ольга Лаба і Стефанія Наугольник, виховними; пп. Стефанія Баб'як, Анна Римарук і Ольга Семчук, імпрезовими; п-ні Надія Римар, сусп. опіки.

Контр. Комісія: пп. Ольга Олійник і Лідія Базар.

Збори закрила нововибрана голова.
Іванна Бучак, голова зборів
Ольга Лаба, секретарка зборів

Чи Ви були на останніх ширших сходах Відділу? Присвятить один вечір у місяці на ту зустріч!

ДІТРОЙТ, МИШ.

Прощання Катерини Яремчук

26 Відділ США прощав свою першу секретарку і співосновницю Відділу, яка від'їжджала на сталий побут на Флориду. Дня 11. вересня 1965 року зійшлися членки, найближча родина і приятелі п-ства Яремчуків до шкільної кафетерії. Гостей було понад 50 осіб, столи гарно застелені, прибрані квітами, а перед п-ством Яремчуками велика книжка від їх дочки. Майстром церемонії була п-ні Марія Васько, співосновниця Відділу. Вона попросила о. д-ра В. Гавліча, щоби провів молитву. По вечері, яку приготувала співосновниця Відділу п-ні Голенда й членки — п-ні Васько покликкала до слова о. д-ра Гавліча, який теплими словами щиро привітав їх як своїх односельчан і далеких свояків. Відтак говорив інж. Гевко, що його п-ство Яремчуки спровадили з Європи. Покликаний до слова диригент Д. Атаманець розказав про незвичайну сценічну здібність п-ні Катерини Яремчук, яка виступала на сцені під його провідом. Грала головні ролі — Марусі в „Ой, не ходи Грицю“, Палажки в „Ніч під Івана Купала“, Марусі в „Марусі Богуславці“ та в інших. П-ні Катерина Яремчук належить до небуденних людей із вродженою здібністю виступати на сцені. Гарний голос і милий зовнішній вигляд додавали їй успіхів на сцені. Сама вона є скромної вдачі, відзначається вродженою інтелігенцією, тому й має багато ширих приятелів, що жалують із приводу її виїзду. П-ні Ірина Козаченко мило згадувала про молоді літа, проведені разом в організації й на сцені. Ще були покликані співтоваришки зі сцени пп. П. Рихлівська і М. Шандак і обидві вони гарно згадували минуле. П-ні Васько поділилася споминами з-перед 55 літ, згадала, як ставили перші кроки в організації, як разом виступали на сцені й у хорі. В тих часах у Гемтремку було 10 українських родин. Сценічні вистави під провідом п. Д. Атамання притягали наших людей, які були порозкидані по Дітройті. Вже в 1913 р. була більша українська громада, яка вибудувала укр. католицьку церкву і дім „Українська Хата“ на Грейлінг у Гемтремку. Від 26 Відділу США прощала п-ні Яремчук голову п-ні Марія Воскрес, яка вручила їй скромний подарунок.

П-ні К. Яремчук щиро подякувала членкам, родині і приятелям, що їй улаштували такий гарний вечір, який остане для неї найкращим спомином із Дітройту. На вечері зібрано 50 дол. на укр. радіопередачу ОО. Василян. П-ні Яремчук зложила 10 дол. на Наше Життя, 10 дол. на „Промінь“ у Канаді, 50 дол. на розбудову Укр. Вищої Школи в Гемтремку. Многоліттям закінчено цей вечір.

Стефанія Заплітна

ФІНІКС, АРІЗОНА

Свято Героїнь

Дня 7. червця ц. р. 77 Відділ США, при співпраці місцевого Відділу УККА відсвяткував Свято Героїнь, відмічуючи 50-ліття вимаршу УСС-ів.

Імпреза відбулася в катол. парох. залі при участі наших членок, їх родин та симпатиків нашого Відділу. Свято відкрив річевим вступним словом о. М. Горошко. Доповідач подав генезу створення УСС-ів, наświetлив вагу постання цієї формації, та її ролю в нашій визвольній боротьбі.

Реферат про жінок збройного чину змістовно опрацювала і з чуттям виголосила п-ні І. Ломей, підкреслюючи вклад жіноцтва в організацію УСС-ів. Слідували рецитації, що їх талановито виголосили: пп. М. Шалаута, Т. Бурда і д-р Шалаута.

Дальшу програму викопнили стрілецькі пісні, що їх відспівали всі присутні. Гимном „Ще не вмерла“ закінчено цю нашу коротеньку програму.

З уваги на хворобу нашої незаступної режисерки п-ні Д. Цапко вокальна частина свята, на жаль, не відбулася.

Слід згадати, що п-ні М. Винничок вложила багато труду в мистецьке оформлення сцени. Всі ми розходились додів із приємним почуттям, що хоч скромно, та все ж далеко за океаном продовжуємо корисну працю в ім'я тих ідеалів, за які наші Героїні поклали своє молоде життя.

Пресова референтка

Імпреза, проведена силами двох Відділів — це тісний лучник між ними.

Чи знаєте плян праці Вашого Відділу? Яка Ваша участь у ньому?

Вже по замкненні числа наспіли ці дописи й тому вміщені на кінці частини „При громадській роботі“.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Подружній ювілей

Дня 25. вересня 1965 р. відбувся заходами нашого Відділу 25-літній подружній ювілей п-ства Ксені й Миколи Рагушняків. Коло 6-ої год. зійшлися членки і гості в гарно прибраній залі. На чепурно застеленому столі пишався коровай, що його спекла п-ні Ванда Гардій. При дверях привітали ювілянтів голова п-ні Марія Ясінська і тостмайстер п-ні Марія Честух хлібом, вином і сіллям. Хор 23 Відділу США під провідом п. Ораика відспівав пісню „Де згода в семействі“. Це був милий і зворушливий початок. Тут же вітали їх діти з родиною — дочка Анна, замужем Гепрік, сини Степан і Іван. Згодом усі засіли за столи, зауважуючи між присутніми також радну м. Дітройту Марусю Бек. Членки Відділу подали смачно приладжену вечерю під зарядом п-ні Павлини Боднар. По вечері почалась друга частина програми.

Найперше зложила сердечні бажання голова п-ні Ясінська, подаючи коротко життєпис ювілятів. Ксеня Рагушняк прибула в 1914 р. до Америки. Походить із села Ласківців, пов. Тербовля. З Миколою Рагушняком одружилась у 1940 р. Є давньою членкою нашого Відділу, де щиро й віддано працює. Жертує на громадські й церковні цілі, належить до хору 23 Відділу й є люблена за тиху і спокійну владу. Дальше ведення програми п-ні Ясінська передала п-ні Честух. Головною бесідницею була Маруся Бек, що зложила сердечні побажання ювілятам і заклікала всіх членок Відділу, щоб дальше працювали в єдності. При цій нагоді зложила 10 дол. на „Наше Життя“. Дальше склали привіти рідня і приятелі. Це були — п. Лободоцький із дружиною, п. Гардій, п. Чмир, п. Орлик, що всі підкреслювали громадську працю ювілятів. Наприкінці п-ні Ксеня Палер виголосила в честь ювілятів вірш з нагоди їх 25-ліття.

З черги промовила ювілятка. Обіцяла, що буде дальше працювати для США, дякувала п-ні Ясінській за несподіванку цього ювілею, п-ні Честух за провід вечора, п-ні Боднар, що заряджувала в кухні, пп. В. Гардій, К.

Кішук, Д. Сеньків і всім, що допомагали в кухні. Також п. Ратушняк промовив коротко і щиро та подякував гостям за присутність. Зокрема ювіляти подякували п. Орликові та хоріві Відділу. Збірка принесла 19.75 дол., з чого дано на Наше Життя 10 дол., і на сироти 10 дол.

На закінчення усі гості заспівали ювілятам „многая літа“, а хор Відділу під проводом п. Орлика в'язанку пісень. Гості ще довго гуторили і в гарному настрою розійшлися додів.

Ксеня Палер

ШИКАГО, ІЛЛ.

З діяльності 74 Відділу СУА ім. О. Теліги

Перша зустріч 74 Відділу СУА з Марійською Дружиною при церкві св. Йосифа відбулася 18. червня 1965 р. Довго чекали ми на нагоду, щоб уперше зустрітися з церковною організацією, яка віддано працює вже від декількох років. Віддано тому, що на правду багато часу присвячується церковним справам, курсам народніх танків для шкільної молоді і врешті церковному хоріві, де часто змушені вивчати окремі українські слова та фрази. Організація Союзу Українок Америки своєю працею та завданнями відмінна від вище згаданої і її праця має прямувати перш за все до збереження національної свідомости. Тому вечір 18. червня присвятив наш Відділ відзначенню 80-ліття жіночого руху, як також нашій поетесі Лесі Українці.

Сходили відкрила і ними проводила голова 74 Відділу п-ні інж. О. Турула, а о. Шарий змовив молитву і кількома теплими словами побажав присутнім успішної праці. Вечір почався рефератом на тему „80-ліття жіночого руху“ в українській мові, який п-ні С. Пашен опрацювала і виголосила англійською мовою.

Про життя і працю Лесі Українки у своїй доповіді поінформувала гостей п-на О. Атановська, а п-ні Л. Вигрій виголосила рецитації з творів поетки в англійському перекладі. Багато пань із Марійської Дружини почувують себе українками, але рідною мовою вповні не володіють. Пояснення в англійській мові дали їм змогу запізнатися з малою частиною української літератури і тим самим відкрили для деяких може новий, дотепер незнаний світ.

Українська гостинність і тут не за-

Кіоск 74 Відділу СУА на Фестивалі церкви св. Йосифа в Шикаго. — Зліва до права: пн. С. Пашен, Н. Харук, Люба Шандра, голова Окр. Ради.

Stand of the UNWLA Branch 74 at the Festival of St. Joseph Church in Chicago, Ill.

вела, стіл був багато заставлений печивом і тортами, а це все причинилося до гарного настрою. Решту вечора проведено на товариській гутірці й співі.

Праця обох товариств продовжується і наступною імпрезою була участь нашого Відділу у фестивалі церкви св. Йосифа, в якому між іншими прицерковними товариствами була теж діяльна й Марійська Дружина. У цьому ж фестивалі 74 Відділ провадив свій кіоск з українськими вишивками, керамікою, різьбами тощо. Членки Відділу своєю працею й дижурами причинилися до гарного фінансового успіху в користь розбудови парохії св. Йосифа. у Шикаго.

Віра Хрептовська
пресова референтка

НОВИЙ ВІДДІЛ СУА

Дня 26. жовтня 1965 р. в Керкгонсоні, Н. Й., відбулись перші ініціативні сходили українських жінок тієї місцевості в цілі заснування Відділу СУА. Вступні розмови в тому напрямку перевела ще влітку п-ні Марія Душник, орг. референтка Гол. Управи. Від Окр. Ради СУА в Нью Йорку при-

була орг. референтка п-ні Ірина Падох. Вона подала коротко зміст і цілі СУА та пояснила деякі точки статуту. У висліді ухвалено створення 89 Відділу СУА і вибрано Управу, до якої увійшли: п-ні Павлина Олексів, голова, п-ні Анна Слободян, містогорова, п-ні Ольга Савчук, секретарка, п-ні Оксана Ленець, скарбничка.

Вітаємо новий Відділ у нашій організованій сім'ї й бажаємо успіху в дальшій праці!

НОВИЙ УДІЛ ДОМУ СУА

Всі ми сподіємося спалити моргедж Дому СУА на XIV. Конвенції! Але що зробили ми в тому напрямку? Над цим застановився 67 Відділ у Перт Амбою і дня 5. жовтня 1965 надіслав 100 дол. на один уділ Дому СУА. Не зважаючи на те, що в 1962 р. з нагоди посвячення нового Дому СУА уже закупив був один уділ. Тепер 67 Відділ є власником двох уділів Дому СУА. Це ставить його в ряд Відділів, що свідомі росту і потреб організації.

Приналежність до жіночої організації — це доказ громадської зрілості кожної жінки.

ГАННА ЧЕРІНЬ

НЮ-Йорк очима українки

4

8. Я ЗАБЛУДИЛАСЬ

Андрій з Олею залишили нас самих. Нашу доньку вони теж взяли з собою, бо на її молоді ноги Нью-Йорк вже почав діяти негативно. Будинок Об'єднаних Націй ми могли оглянути і самі, а нашим друзям він за дванадцять разів вже трохи надокучив. Вони пішли відвідати своїх знайомих, узявши з собою нашу доню, бо там була дівчина, однакова літами. По дорозі Андрій обіцяв зайти до каси, може на завтра квитки до театру дістане.

Оглянувши осідок ООН з його розкішними залами, де країна, що давала більше грошей, мала право вибирати стиль, і тому в будинкові майже все в холоднім, модернім шведським стилі, ми вийшли на широкі, засипані людом Нью-Йоркські вулиці. Проходячи повз одну вітрину, чоловік згадав, що в нього поламались окуляри і, попросивши мене хвилину почекати, пішов до крамниці. А я, обдививши всі виставлені сережки й намиста, пересунулася до сусідньої виставки з капелюхами, а тоді до крамниці з черевиками, що мала вітрину й за рогом. А за рогом було ще більше крамниць і з такими дивами, що я їх, бігме, в нашій місті не бачила. „О, лишенько! Це ж напевно чоловік вже мене чекає!“ — спохватилась я. Швидко побігла, завершила за ріг, іду-іду — нема тієї крамниці. Певно не туди завершила. Пішла назад, завершила в інший бік — знов не туди. Та де це я? Чи мені це сниться? Де поділися всі ті розкішні крамниці, блискучі вікна, елегантні прикраси? Переді мною обшарпані, перекошені будинки, на східцях сидять дивні засмаглі люди в кріслатих капелюхах, а по хідниках ходять якісь лялі в льолях білих... Ні, не в білих, а сірих, що може колись були білими, а може й не були... Підійшла я до такої лялі, спитала, як її зовуть. „Гортензія“ — каже. — А ще маєш братиків, чи сестричок? — „Маю“ — каже. — А як їх звать? — „Камелія, Азалія, Роза, Лілея, Амброзія і Карменсіта“. Ну, думаю собі, добрий квітничок. Питаю її, де Бродвей — не знає. І просить п'ять центів. Дала їй та іду далі. На сонечку гріються люди і голосно розмовляють еспанською мовою. Разом з ними на сонечку, не боячись нікого і нічого, гріються і їхні кукарачі, повитріщувавши на мене свої пукаті очі. Звернула я в вуличку, що видавалась мені трохи рівнішою й чистішою, стала, та й стою, думаючи, куди йти далі. Аж іде до мене якийсь обідраний, зношений, дуже худий чоловік, знімає напівструхлого капелюха і добірною англій-

ською мовою (з англійським акцентом!) запитує мене:

— Чи будете ви вважати нетактовним, коли я запрошу вас зробити мені ласку випити зі мною чарку лікеру?

— Так, — відповіла я. І цей інтелектуальний бом правильно зрозумів мою відповідь: не як згоду на його пропозицію, а як ствердження, що це було б нетактовним. Тому він глибоко вклонився, і, хитаючись, пішов до бару один. На жаль, я забула спитати в нього дорогу, а до бару йти було незручно, бо він подумав би, що я таки хотіла б того лікеру.

Далі я зустріла двох порториканських хлопців з ножаками в руках — і побоялася в них питати дорогу. Але потім Бог послав мені даму з обличчям римського воїна, і вона милостиво вивела мене на шлях правдивий. Тільки я вже не хотіла шукати тієї крамниці, та й було запізно. Справа в тому, що знюючи мою феноменальну здатність заблудитися в трьох соснах, мій чоловік заздалегідь умовився зі мною, що в такому випадку треба негайно їхати на Порт Оторіті і там зустрітися. Отож, я спитала даму, як мені дістатися до Порт Оторіті. Дама сказала, що вона мене туди відвезе, бо й сама в тім напрямку їде. В автобусі дама почала мене обпитувати, хто я і звідки і де вже я на вакаціях побувала. Почувши, що я вже відвідала Флориду й Ніагару, дама метнула на мене колючий погляд.

— Я ніколи не була ні в Флориді, ні на Ніагарі. І мені вже п'ятдесят років, і я народилась в цій країні.

Через те, що я загубилася і втратила ні за що стільки дорогого часу, я була досить дитківла, і тому, відбила удар такою реплікою:

— А я, за десять років, що прожила в цій країні, ніодного разу не була ні в нічнім клубі, ні на кінських перегонах!

Видно, що я попала в саме яблучко. Дама почервоніла, як рак, і сказала:

— Порт Оторіті — четверта зупинка звідси. Більш ми не розмовляли і не попрощалися.

На Порт Оторіті товклося море людей. Як було зобачити там свого чоловіка? Де саме, в цім гігантським будинку, мала б я його знайти? Виходило так, як у пісні „Ти ж казала — під комору, не сказала під котору, ти ж мене підманула, ти ж мене підвела...“ Але було зовсім не смішно. Що ж його робити? Я врешті вирішила, що стану на найвидні-

шому місці, де саме були виставлені найбільші дія-
манти світу. Логічно мислячи, мій чоловік мав би
шукати і свій скарб серед найбільших скарбів
світу... Стояла я, стояла, аж ноги зболіли. Ну, і що
його зробиш? Задзвонила до мами в Нью Джерзі —
нікого нема вдома, пиріг з „вибрикосами“ вже спе-
чений, а їсти його нема кому. Тоді пішла шукати
свого чоловіка по цілому терміналі. Аж серед тисячі
білих спортових сорочок вгледіла я одну, що нале-
жала мені, бо була на моєму чоловікові. Він! О, ща-
стя! О, радість! О, мила зустріч! Від радощів чо-
ловік забув навіть мене висварити.

— Де ж ти ділася? Я зразу пішов до кра-
мниці з капелюхами, потім, значючи твою вдачу, до
взуттєвої крамниці, а потім — сюди, як ми умо-
вилися. Ну, та добре, що все добре скінчилось.
Ходімо швидше до „Форуму“, там на нас чекають
Оля та Андрій.

9. ПІСНЯ ЗАКВІТЧАНОГО БУБНА

— Може дістав квитки? — досить байдуже
спитав мій чоловік Андрій.

— Дістав.

— На що?

— На „Флавер Драм Сонг“. Кажуть, дуже
добра вистава.

— А на коли? Ти, знаєш, що ми не на довго.
Чи встигнемо?

— Якщо ти швидше їстимеш свого шніцля, то
встигнемо, — лукаво посміхаючись, сказав Ан-
дрій. — Маємо ще двадцять хвилин.

От тобі й на! Просто з „Конячого Острова“,
в спортивних убраннях, натомлені й запилені... Але,
що зробиш! Нові „вибрикоси“ нашого Андрія! Ми
з Олею побігли до вбиральні й причепурились, як
могли. Правда, нас рятували легкі, відкриті літні
сукенки, що в півтемряві могли зійти за театральні.
Але кавалери наші мали, правду сказати „батар-
ський“ вигляд, аж соромно було з ними йти. Проте,
так уже сталось, і добре, що хоч квитки взагалі
пощастило дістати. Коли вже виходили з ресторану,
Оля ще зауважила, що Андрій одяг різного кольору
шкарпетки, одна була консервативно-сіра, а дру-
га — весела, картата, шотландська. Андрій весело
посміхався, вважаючи це дуже втішним, але Оля
мало не плакала і тільки задля нас згодилася йти
до театру.

В театрі виявилась іще одна несподіванка:
місця наші були в першому ряді, серед мільйонерів
та різної сметанки. Якраз ми туди з нашими спор-
товками та Андрієвими шкарпетками пасували! Ми
мало не з'їли Андрія.

— А я винен, що інших квитків не було? —
боронився він.

На щастя погасло світло, і ми поринули в спо-
глядання п'єси. Це — дуже дотепна музкомедія на
тему життя китайського гетта в Сан Франціско,
з веселою, струнною музикою, гарними костюмами
і танками, племінною дією і чудовими артистами
(майже всі — японці). Серед них виділялись Мі-
йоші Умекі, що рік перед тим взяла „Оскара“ за

„Сайонару“, та співачка Пет Сузукі. Ми забули про
свої костюми, і тільки Оля часом оглядалася, щоб
пересвідчитися, що глядачі сміються не з Андрієвих
шкарпеток, а з дотепів у виставі. В дуже добрім
гуморі виходили ми із залі, аж коло воріт до мене
звернулася одна дуже приємна на вигляд пані:

— Вибачте, ваше лице мені виглядає на по-
рядне й чесне, і у вас, мабуть, також є дитина.

— Дякую за комплімент, так, у мене є дочка.
Чим можу вам допомогти?

— Я тут невмісно підійшла на закінчення ви-
стави, бо маю дочку, і через місяць їй буде якраз
п'ятнадцять літ. Я збираюсь її у день народження
повести до театру, і хотіла б знати вашу думку, чи
ця п'єса надається для молодой дівчинки?

— О, так, дуже надається, я від щирого серця
рекомендую.

Пані подякувала й пішла, а я задумалась над
своїми словами. Чи справді ця п'єса пристойна, мо-
ральна і корисна для молодих дівчат, ще півдітей?
Чи все в ній гаразд? Так, усе, тільки з Китаю агент
спроваджує молоду дівчину, що, здається, (герой
це в тім непевний), сподівається від нього дитини,
і хоче „сплавити“ цю дівчину комусь іншому. Та
ще другий герой потрапляє на квартиру до дівчини,
що її не любить, і лишається там наніч. А крім
того, показано там бурлеск із „стріпами“, та й більш
нічого. Але все одягнуто в більш менш м'які по-
крови, під солодким мелодійним сосом, не тикається
просто в лице, і кінчається весіллям — отже, можна
рекомендувати... Ой, як ми вже заамериканізувались.
Мені стало страшно.

10. ПРОЩАЙТЕ...

Йще два дні пройшло у поспішанні, в шаленім
змаганні, щоб за день охопити оком, вухом, розу-
мом і серцем якнайбільше вражень. Зранку була
мені маленька несподіванка. Задзвонив листоноша
і приніс телеграму, адресовану мені. Беру із здиву-
ванням і читаю:

„Люба, все, що ми мали, втрачено. Кидаюся
вниз із сто-третього поверху Емпайр Стейт Біл-
динг. Твій чоловік“.

Я зблідла. Перш ніж зміркувати розумом, сер-
цем я пережила велику тривогу. — Що це за теле-
грама? Де Симон?

Оля кинулась мене заспокоювати. Андрій стояв
і трохи дурнувато посміхався.

— Де Симон?! — скрикнула я ще раз. — Що
це все означає?

— Та ж він тут, у підвалі з камерою возиться.

Я кинулась до підвалу, але на порозі мало не
вдарилась об мого чоловіка, що саме входив
в кімнату.

— Це ти мені вислав телеграму, чи може хтось
задумав зі мною так гарно пожартувати?

— Я, — бачачи, що я схвилювалась, не про-
бував жартувати мій чоловік, — це, власне, ми
з Андрієм. Як ми були на Біржі, там всі такі теле-
грами своїм жінкам посилають.

— Ми думали, що ти знаєш, що зі стотретього

поверху Емпайр Білдинг ніхто кинутися вниз не може.

— Чому?

— Бе цей будинок тільки стодва поверхи має.

— Які мудрагелі! Нічого розумнішого вигадати не могли? Бідна жінка вже й так в дорозі аварію пережила, то ви ще досолити! — сердилась Оля.

— Чи маю тобі говорити, — звернувшись до мене, — що свого часу і я від свого найдорожчого так само самотньо телеграму одержала. Тільки на мене це не подіяло, бо я його добре знаю. Ну, за такі речі ми вас провчимо: підемо втрех до кіна самі, тільки дівчата, а ви собі робіть, що хочете.

— А нам тільки цього й треба! — підскочив Андрій.

Проте, як тільки ми зайшли в кінотеатр, десь узялися там і наші хлопці, і решта ввечора пройшла мирно і весело.

Наступний день був наш останній, і в нього ми вирішили ухпати якнайбільше. Але не так сталося, як гадалося.

Зранку поїхали ми на Острів Свободи, де стоїть знана в цілому світі статуя — найкращі в світі ворота до волі. Десять літ тому стояли ми на покляді корабля, занепокоєно поглядаючи на цю сувору, владну постать, що відчиняла нам браму до нової батьківщини. Тепер ми підійшли до неї ближче, вже як свої, як добрі знайомі. Не зважаючи на відродження Олі й Андрія, ми забажали вибратись на самий верх статуї. Оля лишилась внизу, а Андрій вирішив діляти всі труднощі з нами і — котрий вже раз — пустився в нелегку дорогу. Ми не знали, як то воно буде. Він знав. Але з почуття товарищескості пішов з нами.

Спочатку було легко, бо до підніжжя нас підвезли ліфтом. А далі вже треба було йти „нозями“, і нам смішно були дивитися на деяких американців, що були цим дуже заскочені. Вони думали, що в Америці до всього можна під'їхати! Спочатку мандрівники бадьоро штурмували східці, а потім почали осідати й охлявати... Один по одному, вони завертали назад... В вузьких закрутах східців було гаряче, задушно, хтось сердито зауважив, що вже пора було б тут влаштувати систему охолодження... Кількох людей швидше відпровадили вниз, бо вони побігли і виглядали так, ніби от-от з ними станеться біда... Нарешті, 154 ступні пройдено,

і через корону Свободи ми дивимось на безкраї простори океану, на струнку лінію ньюйоркських хмародерів... Дочка запевняла, що їй звідси і Шикаго було видно... На жаль, тепер вже не пускають людей аж у смолоскип. А може й не на жаль, бо там ще гарячіше, може б я вже і не дійшла...

В книзі відвідувачів мене привітало гасло „Слава Україні“, записане незнаким мені Петром Д. із Клівленду. Стало приємно, ніби я в таку спеку напилась холодної джерельної водиці... Може хтось вважав би такий напис дрібницею, а от колись у Карльсбаді Микола Гоголь в книзі відвідувачів зазначив біля свого імені, що він — українець, і тепер це для нас — цінний документ... Дякую, любий Петре Д. з Клівленду, що дав мені напитися погожої води!

Зійшли ми вниз, як варені. Я не могла собі уявити, щоб нас така мандрівка могла настільки натомити! Перспектива близької розлуки з друзями і повороту до монотонної, не за фахом і вподобанням робленої праці, також знижувала настрій, і кожен відчував, що вже не має снаги для дальших марафонів.

— Що якби ми десь з'їли морозива? — несміливо запропонувала я.

Мене всі одногласно підтримали, особливо моя доня і, звичайно, Андрій. Так ми до ввечора вже тільки відпочивали в парку, їли морозиво, слухали музику і умовлялись про наступну зустріч.

От і кінець вакацій! Так наче їх і не було! Бани, були, та ще й які багаті! Кілька днів, сповнених біганини, метушні, видовищ, вражень і несподіванок, намалювали в душі може і неповний, але яскравий і кольоритний образ Нью Йорку. Це — типове модерне місто, з усіма його плюсами й мінусами. Тут поєдналися контрасти й протиріччя: елегантні розваги Бродвею — і злиденні джунглі порторіканських заробітчан; машинна точність бірж Волл Стріту — і розпанаханість Грінвічу; екзотика Сентрал Парку — і задуха Сьомої вулиці; „діпівські“ стандарти української еліти (в справжнім розумінні цього слова) — і спокійна ситість виселенців „хуторян“ — два полюси нашої еміграції: матеріальне збагачення — і — в дивній пропорції до нього — духове зубожіння... Нью Йорк, Нью Йорк! Скільки в тебе облич!!!

Кінець

ПУСТОТЛИВИ МАВПИ

(Докінчення зі ст. 25)

то я відпроваджу вас до міста, в тюрму!

Мавпи копіювали старого чоловіка. Вони махали кулаками, швидко рухалися і кричали. Але все таки не віддавали капелюхів.

Старий чоловік був уже на межі розпаду. Він зняв свого капелюха і почував голову. Не знав, що робити.

Мавпи знову скопіювали його — вони познімали капелюхи і почали скерbti свої голови. Коли старий чоловік це побачив, у нього майнула думка.

— А-а! Я знаю! Я знаю, що робити!

Він, що мав сили, кинув капелюхом об землю і промовив:

— Ну! Цього вже мені забагато!

Як тільки мавпи побачили це, зробили те ж саме. Кожна з них

намагалася кинути дотолу капелюха, як мога сильніше.

Старий чоловік не гаяв часу. Він хапливо зібрав капелюхи в кошики, уклав кошики з капелюхами на коромисло, звів на плечі й швиденько почвалав до міста.

Опрацювала О. Литвин

Чи ви вже подарували міській бібліотеці „Дух Полумя“ — твори Л. Українки англійською мовою?

Централья одержала

від 1. серпня до 30. вересня 1965:

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“:

Від. 13 Честер	20.00
„ 28 Ньюарк	55.00
„ 47 Рочестер	30.00
„ 66 Нью Гейвен	30.00
„ 76 Воррен	15.00
В. і С. Семанюки, Рочестер	10.00
С. і Я. Городиські, Клівленд	10.00
Марія Меца, Філадельфія	8.00
Юлія Шкварок, Кентон	5.00

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Окр. Рада СУА, Дітройт	5.00
Від. 2 Честер	5.00
„ 5 Дітройт	5.00
„ 48 Філадельфія	5.00
„ 57 Ютика	5.00
О. і М. Макара, Дітройт	20.00
Д-р Іванна Ратич, Едісон	15.00
Членки Управи СФУЖО	10.00
О. і М. Шиприкевич, Філа.	10.00
Катерина Яремчук, Дітройт	10.00
По 5 дол.: Неля Ковалишин, Нептун, Ганна Чорнобицька, Австралія.	

По 2 дол. Наталя Яремчишин, Лайма, Ольга Падик, Торонто, Марія Рудницька, Вінніпег, Олена Блавацька, Балтимор, Марія Ганас, Гемилтон.

По 1 дол.: Ольга Ключанович, Питсбург, Наталя Білінська, Ньюарк, Пелагія Хичій, Ішінгтон, Володимира Брикович, Філадельфія, Текля Приймак, Лондон, Марія Гаврих, Віліямсавн, Юлія Семанишин, Бунтон.

НА ДІМ СУА

Від. 5 Дітройт	25.00
„ 67 Перт Амбой (шер)	100.00
„ 78 Вашингтон (шер)	100.00
Інж. Іван Сірій, Філадельфія	20.00
Марія Горін, Милвил	1.00

ВИХ. ФОНД ІМ. Г. РАКОЧОЇ:

Катря Гуцал, Міннеаполіс	3.00
--------------------------	------

СТИПЕНДИЙНИЙ ФОНД ІМ. О. ГОРДИНСЬКОЇ

Від. 28 Ньюарк	15.00
Ольга Муссаковська, Ірвінгтон	5.00

З подякою,

Анна Сивуляк, касієрка
Ірина Качанівська, секретарка

ІЗ ТАБОРУ „СТЕЖКИ КУЛЬТУРИ“

Цікавий почин нашої Пластової Старшини! Впровадити молоді душі в царину нашої культури серед зелені лісів, при палахкотінні ватри. Мандрувати стежками в глибини літератури, музики чи театру. І давати підставу для обміну думок і вражень.

Сорєк учасниць з'їхалось на цей печин. З усіх сторін Канади й ЗДА прибули ті, що зацікавлені в нашій культурі. Широко відкритими очима й молесечим запалом вони сприйняли програму, що складалась із доповідей, показів, відвідин театру, мистецьких виставок і концертів.

У висліді появилась одноднівка табору „Стежки Культури“. Наймення її „Естафета“ за віршом Ліни Костенко. Тут появились нариси, репортажі й вірші учасниць табору, прикрашені рисунками їх талановитих подруг. Є й рецензії театральних вистав, силуетки доповідачів. Не обійшлося без жаргівливих характеристик та гуморесок, що звернені на таборову братію й булаву.

Є й невеликі побажання до „Перших Стеж“, що цей табір зорганізували. Але найважливіше вміщене на кінці: „Експериментуйте даліше. Ви на добрій стежці!“

ІЗ ЛИСТІВ ДО ВІДДІЛІВ СУА

До Управи 20 Відділу СУА у Філадельфії

Сьогодні ми одержали від Вас дорогоцінний дарунок. Тепер я хотіла б зложити Вам щирю подяку, однак по правді скажу, не вмю та не знаю яких слів ужити, щоб висловити нашу вдячність.

В першій мірі будемо молити Непорочну Неньку Марію, щоб обдарувала Вас кріпким здоров'ям та всіми потрібними ласками. Радіємо, що нашіми добродіями є жінки української крові. Це ж доказ, що наш нарід не спить, а живе спільним родинним життям. Тому й ми тут, хоч працюємо серед бідноти, в склад якої входять усі народи, а між ними не бракує бідних безпорадних українських родин,

будемо старатися в першій мірі обділити цими дарами наших людей. Думаю, що з моєї гадки й Господь Бог буде вдоволений і Ви, дорогі пані, відчуєте радість і вдоволення у своїх душах.

С. Партенія Сл. Пр. Н. Д. М.

Лист наспів у відповідь на висилку пачки вживаного одягу, що наш 20-ий Відділ СУА спрямував до монастиря Сестер Служебниць Пречистої Діви Марії в Понта Гросса, Бразилія. Наша акція допомоги українським поселенцям у Бразилії, Аргентині і Парагваю щойно розпочалась. Для дальшої висилки Відділи можуть використати цю або й інші адреси, що знаходяться в Централі СУА.

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Стаття про проблеми нашої молоді у вересневому числі (Ляриса Онишкевич: „Наше середовище і молодь“, Н. Ж. ч. 8) знаменита. Це найкраща стаття на цю тему, яку я читала в українській пресі. Вона трактує справу реально і річево. Немає в ній цих високо-патріотичних фраз, що їх наша молодь не розуміє і не відчуває.

Бо й справді — нам треба вживати менше фраз, а вказувати більше діл. Менше політичних партій, а більше спортових площ і таборів для молоді. менше академій, а більше стипендій для нашої здібної молоді.

Досі маємо всього кілька стипендій на малі суми. І нарікаємо, що молодь не хоче студіювати українську мову й літературу. Адже тут треба підтримки й заохоти! Спробуйте проголосити справжню стипендію, а побачите скільки їх зголоситься!

А для цієї справи в нас мале зрозуміння. Гроші збирають на все можливе, лиш не на таку ціль. А студії українознавства повинні стояти в нас на першому місці.

Степанія Шевчук, Клівленд

Срібна Зірка

Збірник віршків і оповідань упорядкувала Марія Юркевич Відбитка з „Н. Ж.“

ЦІНА 50 Ц.

Замовляти в Централі СУА

ДО ЧИТАЧОК „НАШОГО ЖИТТЯ“

Коли міняєте мешкання, — а це найчастіше трапляється восени — тоді не забудьте подати нам своєї нової адреси. Інакше журнал іде на давню адресу й там пропадає, або повертається до нас у прищениому стані. Тоді мусимо оплатити поновно порто, щоб Вам його вислати. Чи не краще було б відразу повідомити нас про цю зміну адреси?

Адміністрація „Нашого Життя“

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

На заклик 63 Відділу СУА в Дітройті — зложити по цеголці від кожної членки — відгукнувся 43 Відділ у Філадельфії. Ось пожертви, що наспіли від його членок і допоможуть у спаленні моргеджу на 14-тій Конвенції СУА:

По 1 дол. пожертвували: пп. О. Ковальчук, М. Татарська, М. Євсєвська, А. Олійник, А. Суха, В. Маковська, С. Налукова, С. Соневицька, Н. Перфецька, Л. Коновал, О. Стулковська, Л. Федак, О. Адріанович, С. Голіната, О. Грабовенська. Щире Спасибі!

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Де є самохвальба?

Прошу ласкаво читачку О. Б. із Стейген Айленду подати нам до відома, де вона знайшла в нашому журналі самохвальбу?

О. К., Едистон

Читаємо гуртом

Наше Життя читаємо гуртом цілою родиною і маємо велике задоволення, бо журнал заторкує чимало проблем, що цікавлять читаючу публіку, а особливо наше жіноцтво.

Ніна Николенко, Вест Ракбері

Дрібні вістки

Виступ молодії співачки

Роксоляна Росляк, закінчивши дипломовий курс музичного факультету в Торонто та королівську консерваторію там же, з успіхом виступила в ролі Нанетти в опері „Фальстаф“ в Едмонтоні.

Виступ української піаністки

Дня 24. жовтня 1965 піаністка Мальвіна Лешок виступила зі своїм концертом у Карнегі Гол у Нью Йорку. Цей виступ спонзорував Менор Каледж Сестер Василянук у Філадельфії.

Виставка української мисткині

Закінчуючи 16. липня 1965 студії в Інституті Пія XII у Фльоренції Окса-

на Лукашевич влаштувала виставку своїх картин і дереворитів в одній із галерій того міста.

Платівки Стефи Федчук

Недавно тому Стефа Федчук, співачка-солістка в Канаді, награла догройну платівку із 12 пісень свого репертуару. Стефа Федчук як співачка відома також у Франції, де жила давніше.

У С М І Х Н І Т Ь С Я !

Хто це був?

Одна молода мати поклала дітей спати, а сама заходилась обмити собі голову. Одягнувши старі штани й такую ж блюзку, вона намилила волосся, коли почула гамір у сумежній спальні дітей. Виходить, що діти не послули, а навпаки гарцювали по кімнаті. То ж вона, ледве сполюкавши волосся, обвинула голову рушником, неначе турбаном, влетіла до спальні і насваривши, поклала дітей назад до ліжка.

Коли виходила, почула, як менша дівчинка запиталась боязко старшої:
— Хто це був?...

УВАГА!

ВІДДІЛИ СУА!

ПОРТРЕТИ наших ВИДАТНИХ жінок

Олени Пчілки
Лесі Українки
Ольги Кобилянської
Наталії Кобринської
Св. княгині Ольги
Уляни Кравченко
Олени Кислевської
Олени Степанів

Розмір 20" x 16" на твердому картоні

— Ціна по \$7.00 за портрет —

Можна замовити в ЦЕНТРАЛІ СУА.

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПІДРУЧНИКИ

Дитяча світличка

укладу Ірини Пеленської

Весняний цикл, 16 лекцій
Осіній цикл, 14 лекцій
разом із частиною

„Дитячі пісні“

із збірничками: Зима, Золоте павутиння, Веселий струмок, Срібна зірка, Проліски, Осінь не листя, Щebetали пташечки, Снігова баба.

Ціна одного циклю із збірничками (5 прим.)

3.50 дол.

Замовляти в адміністрації

„Нашого Життя“.

ЧИ ВИ ВЖЕ ПРИВЕЛИ ЧЛЕНКУ
ДО ВАШОГО ВІДДІЛУ СУА?

Вже вийшла книжка

ВИХОВНИЦЯ ПОКОЛІНЬ

із життєписним нарисом

Константини Малицької

Вміщає численні спогади сучасників

Видання СФУЖО

Замовляти в канцелярії СФУЖО

Ціна 2 дол.